

Koledar za julij 1918.

Namen apostolstva molitve za julij, določen od sv. Očeta:

Edinost med delavci in delodajavci.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. skoč.	lavani. skoč.
1 Poned.	Sv. Kri	Ugod. vreme; sreč. vrnitev vojakov	Lj. Trnovo	Zibika
2 Torek	Obisk. B. D. M.	Marijine družbe	Draga	Sladka gora
3 Sreda	Hellodor	Katoliška društva	Selce	
4 Četrtek	Urh	Naši škofje	Smlednik	Dramlje
5 Petek	Anton Zah.	Zapuščeni starčki	Komenda	Kalobje
6 Sobota	Izaija	Spreobrnjenje judov	Radomlje	Slivnica
7 Nedelja	Ciril in Metod.	Razkolniki, zlasti v Ukrajini	St. Janž	Sv. Štefan
8 Poned.	Elizabeta	Ohranitev dobrega imena	St. Peter p. R.	Sv. Vid
9 Torek	Veronika	Goreča ljubezen do Jezusa	St. Peter n. K.	Zusem
10 Sreda	Amalija	Sotrudniki Bogoljuba	Naklo	Nova cerkev
11 Četrtek	Pij I.	Sv. Oče; rimsko vprašanje	Podraga	
12 Petek	Mohor in F.	Družba sv. Mohorja	Žužemberk	Vojnik
13 Sobota	Anaklet	Očitno spoznavanje sv. vere	Čemšenik	Vojnik bolnica
14 Nedelja	Bonaventura	Pokorščina do duhovske gosposke	Vodice	Vitanje
15 Poned.	Henrik	Avstrijska cesarska hiša	Borovnica	Dobrna
16 Torek	Karm. Mati b.	Škapulirska bratovščina; karmel.	Cešnjice	
17 Sreda	Aleš	Domači reveži	Vranja peč	Sv. Martin
18 Četrtek	Kamil*	Bolniki in njih strežniki	Dež. bolnica	
19 Petek	Vincenc P.	Ustanove sv. Vincencija	Lj. Srce Jezus.	Črešnjice
20 Sobota	Marjeta	Stanovska čistost	Prečina	
21 Nedelja	Praksedes	Mlačni v veri	Koč. Planina	Frankolovo
22 Poned.	Magdalena	Očitni grešniki in grešnice	Sodražica	Sv. Jošt
23 Torek	Apolinar	Potrpljenje v nadlogah	Zlato polje	Gornji grad
24 Sreda	Kristina	Dekle in služkinje	Senčurska g.	
25 Četrtek	Jakob	Katol. cerkev na Portugalskem	Lj. sv. Jakob	Ljubno
26 Petek	Ana	Krščanske matere	Loka, kapuc.	
27 Sobota	Pantaleon	Pogrešani vojaki	Voglje	Straže
28 Nedelja	Nazarij	Koper in tužna Istra	Gora pri Id.	Resulje
29 Poned.	Marta	Dela usmiljenja	Trboje	Solčava
30 Torek	Abd. in Sen.	Sv. cerkev v Perziji	Kostanjevica	Rečica
31 Sreda	Ignacij Loj.	Slovenski jezuitje; vsi v jul. umrli	Idrija	

Odpustki

za mesec julij 1918.

1. Ponedeljek. Praznik presv. Krvi Jezusove. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta.

2. Torek. Obiskanje Mašije Device. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

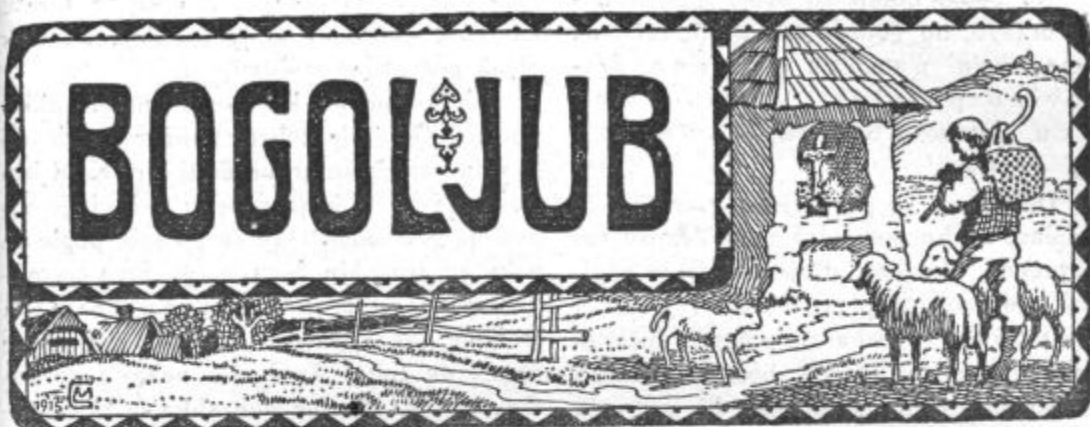
4. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnamu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu

sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mescu. Sv. Ciril in Metod, sv. Lovrencij Brinški. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; d) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni

Ali ste se posvetili Jezusovemu Srcu?

In če ne, kdaj in kako se mislite?

Dvakrat je že pisal »Bogoljub«, kako naj se družine posvete Jezusovemu Srcu. Pa tudi »Glasnik najsv. Src« in »Cvetje« sta isto priporočala.

Medtem pa je izšel pastirski list za ljubljansko škofijo, ki se je bral po cerkvah v nedeljo pred praznikom Jezusovega Srca, kjer škof priporočajo, naj se to posvečenje izvrši povsod že takoj mesca junija.

»Bogoljub« bi zdaj rad malo pripomogel, da bi se škofovo naročilo res izvršilo, če se še ni. In če se že je, da bi posvečenje dobro držalo.

Vprašanje je torej: Ali ste to res storili? Vsi? Povsod?

Prav in lepo, če ste tako hitro ubogali. Gotovo je mesec junij za to najprimernejši čas. Pa četudi ste, je vendar še potrebno pisati o tem. Kajti da bo ta pobožna vaja res dosegla svoj popoln sad, jo je treba napraviti resno in temeljito; posebno pa se ne sme nikoli nanjo pozabiti, posvečenje mora biti trajno, mora se večkrat ponavljati, Jezusovo Srce mora res vladati v družini. In zato ta pobožna vaja potrebuje vedno nove vspodbude.

Smemo pa tudi nekoliko dvomiti, da bi bili vsi to posvečenje že izvršili. In ker

je »Bogoljub« pisan tudi za Slovence, ki imenovanega pastirskega lista niso slišali, zato je treba to pobožno vajo še in še priporočati in razširjati. Pisati bo treba o nji še večkrat, zato, da se lepa stvar, ki se je enkrat pričela, privede kolikor mogoče do srečnega konca in popolnega sadu.

Izmed 33 nazivov, ki jih izrekamo v litanijah Jezusovega Srca, je eden najlepših »Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src.« Da, tako naj bi bilo! Jezusovo Srce naj bi bilo res kralj in središče vseh src! Središče, to se pravi: vsa srca naj bi se okolu tega Srca sukala, k temu Srcu obračala, za to Srce bila in plamtela. Kralj: Jezusovo Srce naj bi vladalo nad vsemi srci in v vseh srcih. O, kako lepo bi bilo, če bi bilo to res!

O Jezus, tvoje sladko Srce
naj ljubijo, časte
vsa ljudstva, vsi jeziki,
vse angelske vrste.

Vsa ljudstva, vsi narodi naj bi si izvolili Jezusovo Srce za svojega kralja! Ker pa mi drugod k temu ne moremo nič pripomoči, storimo vse, da bo vsaj naša ljudstva, naš narod to storil, da bo v njem vladal Jezus s svojim milim Srcem!

Ko bomo dobili mi svojo jugoslovansko državo, bo gotovo ena prvih reči, da bomo svojo nanovo urejeno domovino posvetili Jezusovemu Srcu. Jezusovo Srce naj bi kraljevalo v naši domovini!

Da bo pa to posvečenje resnično in popolno, da bo domovina naša Jezusu res posvečena, izročena, v njegovo Srce zapisana, moramo pa to posvečenje izpeljati v podrobno. Vsaka posamezna hiša in vsaka posamezna oseba bodi posvečena Jezusovemu Srcu, potem mu bo res cela domovina posvečena. Potem bo skupno posvečenje nekaka krona vseh teh posameznih posvečenj.

Da, Jezusovo Srce naj kraljuje, naj vlada v naši domovini; zato naj kraljuje in vlada v vsaki posamezni hiši!

Pobožnost, o kateri govorimo, se imenuje — kakor je bilo že zadnjič omenjeno — tudi »vstoličenje« Jezusovega Srca po družinah. To ni ravno dobra beseda, a nimamo nobene boljše. Latinsko se reče to »intronizacija«; to se pravi: Srce Jezusovo naj se v družini postavi na tron ali prestol. Jezus naj s svojim Srcem v družini kraljuje, vlada.

Kako se pa posvečenje izvrši?

O tem nas je poučil pastirski list. Ker pa pastirski list ljudje le enkrat slišijo, potem ga pa lahko malo pozabijo, drugi ga pa sploh niso slišali, zato bodi dovoljeno, da glavna navodila pastirskega lista tukaj ponovimo, potem pa še malo bolj na drobno razložimo.

»Kupite si kip presv. Srca ali pa Njegovo sliko. Domači duhovnik naj kip ali sliko blagoslovi. Potem si izberite vsaka družina zase primeren dan... Prejmite ti isti dan vsi sv. zakramente in se v določenem času zberite v domači hiši. Tudi kake prijatelje lahko povabite. Slika ali kip naj bo okinčan. Na steni sobe naj bo pripravljen primeren, viden prostor, kamor boste sliko obesili ali kip postavili. Napravi naj se kakor mal oltarček, da bi mogla pred

njim tudi lučica goreti. Ko ste se zbrali, naj bere gospodar ali gospodinja ali kak otrok posvetilno molitev.«

Vprašanje je, kaj boste kupili: sliko ali kip? Oboje je dobro. Vendar se zdi, da je v ta namen še primernejši kip. Kajti kip ima še več življenja v sebi; še bolj je videti na prvi pogled, če se po sobi pogleda, v kateri stoji kip Jezusovega Srca na odličnem mestu, da je to nekaj posebnega, da to hoče nekaj pomeniti; takoj se lahko opazi, da tukaj Jezus res nekako gospoduje, vlada. Vendar tudi slika je prav dobra. Želeti bi pa bilo, da bi bila ta slika primerno velika in lepa, da se odlikuje od drugih slik v hiši. (Le še kaka Marijina slika bi smela biti enako velika in lepa.) To zato, da se tudi na prvi pogled vidi, da hoče ta slika nekaj posebnega pomeniti, in domače same vedno opominja, da so Jezusovemu Srcu posvečeni.

Toda zdaj naenkrat dobiti kip ali novo lepo sliko Jezusovega Srca, to ne bo lahko mogoče. Vsaj vsem ne. Kajti toliko kipov in lepih slik sploh ni dobiti, kolikor je družin. Zato bo zaenkrat dobra vsaka slika, kakršno imate ali morete dobiti. Večinoma imate že skoro v vsaki hiši sliko Jezusovega Srca. No, vzame se lahko kar tista slika, se obesi, ako ne visi že na takem kraju, na vidno mesto, in se pred njo opravi posvečenje. Sčasoma pa, ako je ta slika bolj neznatna, bi utegnili kupiti novo lepšo sliko ali kip.

Kip ali sliko naj domači duhovnik blagoslovi. Če bi duhovni imeli čas, bi bilo lepo, ko bi duhovnik blagoslovil kip ali sliko tam v hiši, v kateri se vrši posvečenje, in bi posvečenje sam izvršil. Vsaj tako se priporoča v navodilu za to posvečenje. — Če pa mnogo družin v kratkem času to posvečenje izvrši, ali če se sploh mnogo družin presv. Srcu posveti, duhovniki nikakor ne morejo obhoditi vseh hiš, zato bodo morale družine to posvečenje opraviti same brez duhovnika. Slike bodo morali pa duhovni blagosloviti doma v župnišću ali v cerkvi. Najbolje bi bilo, ko bi jih na določen dan in ob določeni uri

več naenkrat prinesli, da bi ne bilo treba blagoslavlјati vsake posebe.

Vsaka družina naj si izbere primeren dan za posvečenje; in vsa družina naj prejme tisti dan sv. zakramente. Če niste tega storili že meseca junija, kedaj boste storili? Prvi petek v mesecu ali prvo nedeljo ali katerikoli dan. Po kmetih bo poleti bolj težko, da bi vsi en dan opravili zakramente. Smeli bi si sicer tudi v delavnik vzeti čas za to. Saj si ga za kaj drugega tudi vzamejo, če mora biti. Če^{*} je poroka ali pogreb ali semenj, vse se naredi tudi v delavnik; nekaj ur delo že počaka. Tako bi se tudi za to važno opravilo dal dobiti čas v delavnik, samo potrebne gorečnosti je treba. Še lažje seveda pa pozimi. Za zakramente prejeti pa je vendar splošno v nedeljo ali praznik bolj čas. A v nedeljo dopoldne marsikje ljudje niso nikoli vsi naenkrat doma, ker se morajo vrstiti za božjo službo. Torej bi bilo morda še najprikladnejše izvršiti posvečenje v nedeljo ali praznik popoldne. — Tu so vam našteje razne možnosti; potem pa izberite dan, kakor vam bolj kaže, ako že niste opravili.

Slika ali kip naj bo okinčana. Npravi naj se kakor mal oltarček, da bi mogla pred njim tudi lučka goreti. — Da, posvečenje naj se napravi kolikor mogoče lepo in slovesno, kakor nekaj zelo pomenljivega in važnega! Nič ne dene, če gospodinja tisti dan tudi kaj boljšega v lo-nec dene. Taka je navada o vseh velikih praznikih; in to naj bo velik praznik za tisto družino. Družina naj se zaveda, da dela nekaj važnega in naj ji ta daň ostane dobro v spominu. Le potem bodo sadovi posvetitve popolni. Okoli slike spletite venec in obdajte jo s cveticami. Tudi lučka naj bi gorela. Vedno zdaj seveda ne bo mogla lučka goreti, ker ni olja, saj ga še za večno luč ni dobiti; le za izredne prilike bi ga morda še dobili; pač pa ob posvetitvi gotovo prižgite luči, vsaj dve sveči, kakor gore pri vsakem cerkvenem opravilu.

Tudi prijatelje lahko povabite. Zares

primerno. Kadar je vesel ali žalosten dogodek v družini, vselej pridejo tudi prijatelji k hiši. Tudi to naj se šteje za tako vesel in pomenljiv dogodek, da je vredno prijatelje povabiti.

Ko je vse pripravljeno, se moli posvetilna molitev. — Ko bi pa mogli zapeti tudi kako pesem, bi bilo še slovesnejše, kajti petje vedno poveča slavnost. Saj pojejo sempatja tudi v adventu, ko Marijo po hišah prepešajo; morebiti bi se za to priliko tudi dobili kaki pevci.

Način posvečenja je po pastirskem listu tiskan na posebnih lističih, ki se dobe naprodaj v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani.

Tukaj, kjer imate način tudi popisan in razložen, bodi pa ponatisnjena samo posvetilna in sklepna molitev:

»Presveto Srce Jezusovo, ki si blaženi Marjeti Mariji razodelo, da želiš vladati v krščanskih družinah, tebe danes proglasimo za neomejenega Kralja nad našo družino. Živeti hočemo odslej iz tvojega življenja; hočemo, naj med nami zacvetó tiste čednosti, katerim si obljubil mir že tukaj na zemlji: pregnati hočemo daleč od sebe duha posvetnosti, ki si ga ti obsodil.

Ti kraljij našemu razumu s preprostostjo naše vere, kraljij našim srcem z ljubeznijo, v kateri naj brez pridržka zate plamtijo in katere plamen hočemo ohranjati s pogostim prejemanjem tvojega Rešnjega Telesa.

Prosimo, o Srce božje, predseduj nam, kadarkoli se zberemo; blagoslavlјaj naša duhovna in časna opravila; odganjaj nam skrbi, posvečuj nam radosti in lajšaj težave. Če bi bil kdo izmed nas tako nesrečen, da bi te kdaj žalil, opomni ga. o

Srce Jezusovo, da si do skesanega grešnika dobrotljivo in usmiljeno. In ko bo bila ura ločitve, ko se približa smrt in nas napolni z žalostjo, tedaj se hočemo vsi, kateri bodo odhajali v večnost in kateri ostanejo v življenju, vdati v tvoje večne sklepe. Tolažili se bomo z mislijo, da pride dan, ko bo mogla cela družina, zbrana v nebesih, na veke prepevati tvojemu veličanstvu in slaviti tvoje dobrote.

Brezmadežno Srce Marijino in častitljivi očak sveti Jožef naj ti to našo posvetitev izročita in naj nas spominjata nanjo vse dni našega življenja.

Naj živi Srce Jezusa, našega Kralja in našega Očeta!»

c) Po tej posvetitvi se moli Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ... in kip se postavi ali slika obesi na odbrani ozaljšani kraj.

d) Nazadnje se opravi pred kipom ali podobo še sledeča molitev, s katero se genljiva domača slovesnost primerno sklene:

»Hvala in slava božjemu Srcu, čigar usmiljenje se nam je razodelo v toliki meri. Izmed tisočih je presveto Srce izvolilo nas, da sprejmemo dediščino njegove ljubezni. Naše stanovanje je postalo kraj sprave za nehvaležnost toliko ljudi. O božje Srce Jezusovo, nismo zaslužili sreče, da te smemo pozdravljati kot gospoda in variha družine. Z največim spoštovanjem te molimo in te zahvaljujemo, da bivaš v naši sredi in čutiš z nami vse bridkosti in težave,

vse radosti in zaprnosti. Nimo vredni, da si prišel k nam. Vendar ostani pri nas, o Gospod, in stori, da bomo vsi goreči častilci tvojega božjega Srca.

Tebi se izročimo s popolnim zaupanjem, o božji Zveličar, in te prosimo: blagoslovi vsa naša dela in vse naše zadeve. Naj ti bo ta hiša tako mila in draga kot ti je bila hiša v Betaniji, v katero si tako rad zahajal. Priporočimo ti vse naše zadeve in te prosimo tolažbe in moči v trpljenju in v skušnjavah. Prav posebno še ti priporočimo one duše, ki so se že ločile iz naše sredine. Ostani pri nas, o Gospod, in bodi naša pomoč v viharjih življenja. Odvrni od nas noč nevere in prepira. Daj, da ti služimo z delavnim, čistim in ljubeznipolnim življenjem. Hvaljeno, ljubljeno, moljeno in slavljenno bodi v tej hiši presveto Srce Jezusovo sedaj in vsak čas! Amen.»

Končno bodi opomnjeno, da je dobro, če družina tudi posvečenje podpiše, nekako tako kakor je pri Marijinih družbah navada. Podpisana posvečenja naj bi se shranila v župnišču ali v cerkvi sami.

In nazadnje — tako je vsaj navada drugod — naj bi se imena posvečenih družin nabirala in vpošiljala k neki centrali, ki naj bi bila pri kaki cerkvi ali samostanu. Kajti dobiti je treba nekaj pregleda, vkoliko so se družine temu vabilu odzvale in to željo škofovo, sv. očeta in Jezusovega Srca samega izpolnile.

Sveti oče — za umirajoče.

Prvi dan julija obhaja sveta Cerkev praznik presvete Krvi. Ta dan ali pa naslednjo nedeljo, to je letos 7. julija, je praznik bratovščine za umirajoče. To nedeljo — tako je naročeno v bratovski knjižici — naj udje ponove svoj sklep, da hočejo delo za zveličanje umirajočih z gorečnostjo in vztrajnostjo nadaljevati, dokler Bog tudi njih samih ne pokliče s sveta.

Bratovščina precej dobro napreduje. Zdaj je vpisanih že kakih 25.000 udov. Najprisrčnejša zahvala vsem tistim dobrim dušam, ki se trudijo to bratovščino razširjati ter imajo delo in pisarije ž njo! Ta trud se jim bo gotovo dobro izplačal.

Da boste imeli še večje veselje in vne-
mo, za bratovščino in njene namene dela-
ti, vam bodi povedano, da je ta bratovšči-
na posebno pri srcu sv. očetu Bene-
diktu XV. Dne 15. junija 1917, torej pred
enim letom, so pisali iz lastnega nagiba
voditelju te bratovščine v Rimu, da bi ver-
nike posebno pa še duhovnike vzpodbu-
dili, da bi bratovščino in njene namene
goreče pospeševali. V tem pismu pravijo,
da jim je v teh strašno hudih časih tolaž-
ba, če morejo trpečemu človeštvu na ka-
kršenkoli način kaj pomagati. Zato hoče-
jo sami, kot prvi duhovnik na svetu, vse
druge s svojim zgledom bodriti. Vsak
prvi dan v mesecu — ali če je tisti
dan praznik, pa drugi dan — hočejo da-
rovati sv. mašo za umirajoče. Vsem duhovnikom, ki opravijo vsako leto
nekaj sv. maš za umirajoče, dovoljujejo
mnogo privilegijev in duhovnih dobrot.

Redkokdaj je bila kaka bratovščina
tako obilno obdarjena. Že samo to je za-
no veliko priporočilo.

Sv. oče torej so tudi ud te bratovšči-
ne, molijo za umirajoče vsak dan in daru-
jejo zanje vsak mesec eno sv. mašo.

In izrečna želja sv. očeta je, da jih v
tem posnemamo. Storimo torej res takol
Skrbite torej vi, ljubitelji duš, da se bo
bratovščina še vedno dalje širila. Skrbite
pa tudi vsi udje, da boste za namene bra-
tovščine goreče delali, to je za umirajoče
pridno molili. Preberite časih, gotovo pa
1. nedeljo mesca julija (ali če je ta zamu-
jena, pa 2. ali 3.; saj je cel mesec julij po-
svečen presveti Krvi, kakor junij presve-
temu Srcu), preberite kar je napisano na
sprejemnih listih, da se poživite z novo
gorečnostjo za to sveto delo!

En očenaš vsak dan zmoliti v ta na-
men, je dobro; toda spričo velikanskih po-
treb — 140.000 umirajočih vsak dan —
vendar zelo malo. Zato obračajte tudi dru-
ge svoje molitve in dobra dela v ta prepo-
trebni namen: sv. maše, sv. obhajla, rožne
vence, križeva pota, svoje trpljenje in svo-
jo miloščino! Vse, vse za rešitev
duš!

Posebno pa po zgledu sv. očeta dajte
tudi za sv. maše v ta namen. V pravilih
bratovščine sicer ni izrečno predpisano,
vendar je želeti, da bi vsak ud dal vsako
leto vsaj za eno sv. mašo za umirajoče.
Ne kakor da bi duhovnikom »maš« manj-
kalo, ampak ker je potreba velika in je
sv. maša najizdatnejša pomoč za rešitev
duš. Za sv. maše lahko pošljete ali vodstvu
bratovščine ali jo daste opraviti kjerkoli.
Že zdaj opravi vodstvo sv. mašo za umira-
joče vsak drugi dan; še bolje bi bilo, ko bi
se opravila vsak dan, ena ali več.

Sv. očeta samega torej imamo za
zgled v tem oziru, ki opravijo v ta namen
na leto 12 sv. maš. To naj nas vzpodbuja
k še večji gorečnosti, moliti in skrbeti za
umirajoče.

Vse, vse za rešitev duš!

Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

(Dalje.)

Kako se je obnašala v trpljenju in uboštvu.

Sv. Duh pravi: »V ognju se skuša zlato in srebro, ljubljenci božji pa v peči poniževanja.« (Sir. 2, 5.) V ognju se pokaže, koliko je v rudi zlata; v trpljenju pa, koliko je v srcu čednosti.

Kogarkoli ima Bog rad, mu s to poskušnjo ne prizanese. Tudi sv. Elizabeti ni prizanesel, ampak je izlil nad njo celo ploho trpljenja. To je pač tako: kakor vladarji odlikujejo svoje junake in ljubljence z raznimi križci, tako tudi Bog odlikuje tiste, ki jih ljubi, s križi. Čim večji križ komu pošlje, tem bolj ga odlikuje. Najbolj je odlikoval svojega lastnega Sina, ko mu je naložil najtežji križ na rame in dal izpiti kelih trpljenja do dna. In čim bolj ima Bog koga rad, tem podobnejšega ga naredi svojemu trpečemu križanemu Sinu.

Tako je tudi sv. Elizabeti dal obilo trpljenja in prilike, da se pokaže, kakšna je v resnici. Skušnjo je prestala sijajno in pokazala, da ima sveto dušo in zlato srce.

Prvi hud udarec jo je zadel, ko je njen mož odhajal na križarsko vojsko. Kar ni se mogla ločiti od njega. Spremljala ga je dva dni daleč. Končno ga je le morala zapustiti in se vrniti domov. Slovo je bilo pretresljivo bolešno. Nista bridko jokala samo ona dva, ampak vsi, ki so videli to bridko slovo. Življenjepisec pravi: »Elizabeta pa še dolgo gleda za njim, in potem, ko ga z očmi več ne doseže, se vrne pol mrtva s svojimi služabnicami. Bila je kakor smrtna senca. Vrnila se je, kakor bi bila moža spremila na pokopališče, in kakor bi ga bili ravnokar zasuli.« — Tu vidimo, da imajo tudi svetniki ravnokotako človeško srce kot vsi navadni zemljani; le da so znali svetniki vse srčne bridkosti prav obračati Bogu v čast in sebi v zveličanje.

Tako se je tudi sv. Elizabeta polagoma pomirila in iskala tolažbe tam, kjer

je je dobiti. Zopet pravi življenjepisec: »Osamljena kneginja se je popolnoma obrnila k Bogu in je svojim poprejšnjim dobrim delom dodajala še boljših.«

Krasen zgled vsem tistim ženam, ki ste tudi svoje može spremile na vojsko. Ste-li tako zveste svojim možem, kakor je bila sv. Elizabeta svojemu? Sliši se, hvala Bogu, da ste v ogromni večini. Je pa tudi nekaj žalostnih izjem. O, da bi jih nikdar ne bilo! Strašen greh je, tako grešiti zoper Boga in zoper moža, pa grdo pohujšanje za lastne otroke in sosede!

Dobrim ženam pa, ki imate veliko skrbi in trpljenja, kaže sv. Elizabeta, kje dobite moči in tolažbe: pri Bogu v molitvi, pri sv. maši, pri sv. obhajilu: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom pokrepčal.« Tako vas vabi Gospod sam. Nikdar ne boste prišle pred tabernakelj, da bi se ne vrnile pomirjene in potolažene.

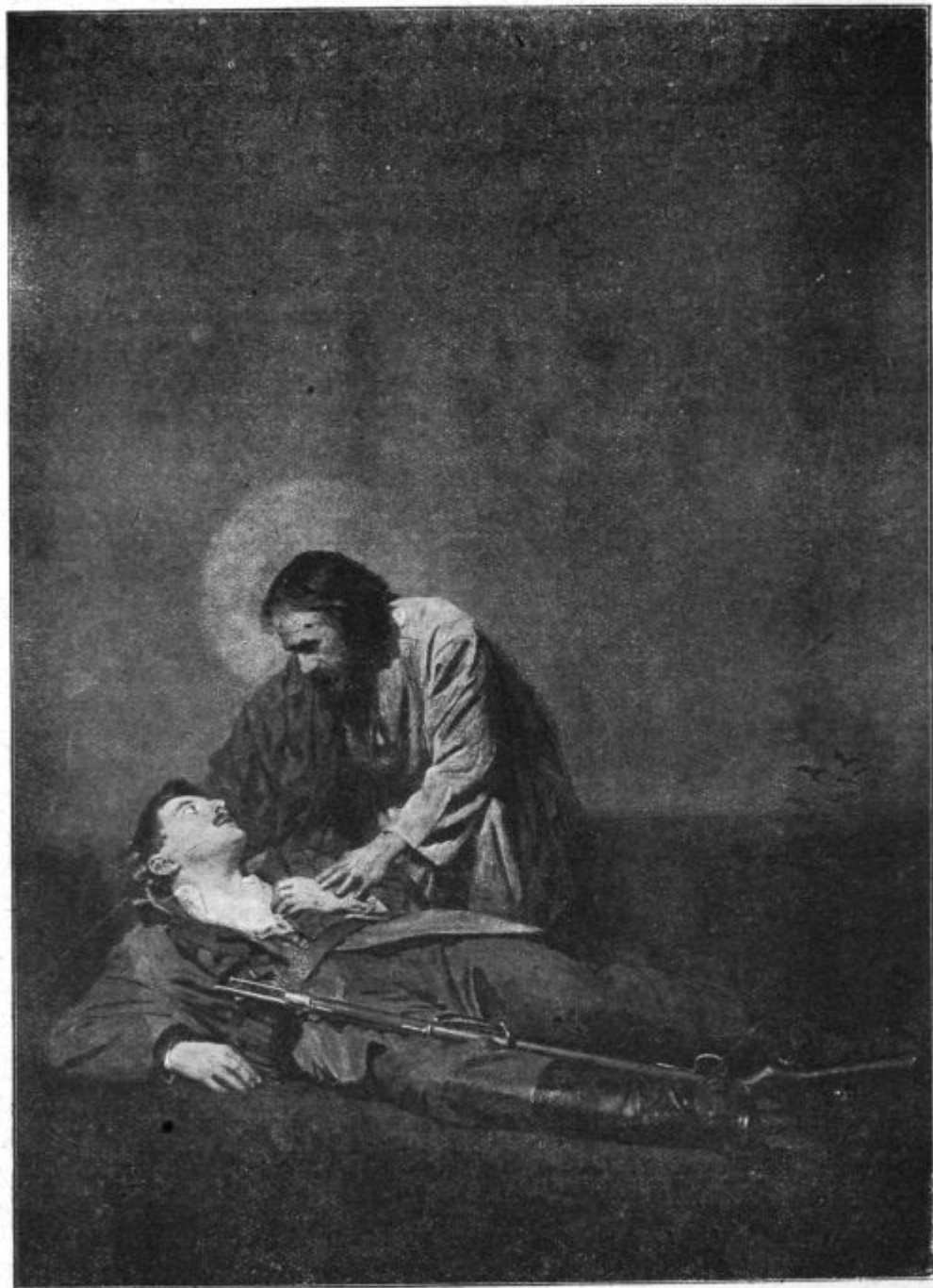
Po človeško večkrat govorimo: Kadar začno nesreče na človeka padati, se ne vedo kdaj ustaviti. Tako je bilo tudi pri sv. Elizabeti. Komaj je nekoliko prebolela slovo od svojega moža, pa je prišla strašna novica, da je umrl. Več mešcev so ji to prikrivali, končno pa so ji le morali povedati. Bilo ji je, kakor bi treščilo vanjo. Vzplamtela je v njej vsa silna ljubezen do tako dobrega moža. In kolikršna je bila njena ljubezen, tolika je bila zdaj njena žalost nad njegovo izgubo.

V prvi silni bolesti je pretresljivo vzdihovala: »Oh, Gospod Bog; oh, Gospod Bog, zdaj je ves svet in vse, kar ima ljubeza, zdaj mi je vse umrlo.« Kakor ranjena je tekala po grajskih sobah in dvorinah in bolešno kričala: »Umrlo, umrlo, umrlo!«

Ko se je umirila, je obrnila svoj pogled k Bogu, Tolažniku žalostnih, pa lepo

rekla: »Zdaj me tolaži Ti, ki vdov in sirot s svojo milostjo ne zapustiš! Oh, moj Bog, tolaži me! Oh, moj Jezus, podpiraj mojo slabost!«

nad božjo previdnostjo, ki mu pošilja trpljenje. Tudi Job je v svoji boleznì zelo vzdihoval in se potožil svojim prijateljem, koliko da trpi, pa se le s tem ni nič pre-

Pokazali smo vam, kako znajo tudi svetniki v trpljenju vzdihovati in tarnati. Samo vzdihovanje namreč še ni greh. Greh je še-le, če kdo v trpljenju godrnja

grešil. — Bog je neskončno dober in prizanesljiv. Ve, da nismo iz železa, ampak po telesu iz mesa in krvi, da nas torej boli, pa nam izlive naših bolečin ne zameri.

Še dobro de človeku in mu nekako odleže, ako more komu potožiti svoje križe in težave. A boljšega prijatelja, ki bi z nami bolj čutil, ki bi se mu bolj smilili in ki bi nam mogel bolj pomagati, ga ni, kakor je Bog. Mislim zlasti Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Duša, kadar ti je prav

hudo, pojdi pred tabernakelj in polajšano ti bo. — Mnogo vas je žena, ki so vam možje pomrli v vojski, kakor sv. Elizabeti. Iščite tolažbe, kakor ona, pri Bogu, pred tabernakljem pa govorite: »Zdaj me tolaži Ti, ki vdov in sirot s svojo milostjo ne zapustiš!« — Pa prišlo je za Elizabeto še hujše.

(Dalje.)

Tvoj limbar.

Pod oljkamil
Poznaš srce, ki tukaj plaka?
Na tla solze krvave vro,
za tebe kapljica je vsaka,
rubinov svetih sto in sto
za limbar tvoj.

Glej, mučenik!
Nad njim se bič trinoški proži,
v potokih lije kri nizdol,
a Jezus tvoj molči, ne toži,
daruje ran pekočih bol
za limbar tvoj.

Na križ pribit ...
Glej, trnje mesto krone zlate,
v rokah, nogah žebelj krvav,
vse to, vse mučeništvo zate
morje trpljenja in težav
za limbar tvoj.

Oltarna luč ...
Veš, kdo je ta, ki tukaj čaka.
ponižno skrit in nepoznan,
kdo zate moli, prosi, plaka,
kdo tu trepeče noč in dan
za limbar tvoj?

O čuvaj gal
En sam počiva v duši tvoji,
drag kot Gospodove solze,
nanj čaka Jezus v slavi svoji,
nebesa vsa se vesele
na limbar tvoj.

M. Elizabeta.

Posvetitev sv. Alojziju.

Častitljivi sveti Alojzij, ki te je cerkev zavoljo tvojega čistega življenja na zemlji odlikovala z naslovom angelskega mladeniča, k tebi se danes bližam z vso pobožnostjo svoje duše in svojega srca in se ti posvetim vsega. O popolni zgled, ti moj dobri in mogočni zaščitnik, kako zelo te potrebujem! Svet in hudobni duh me zalezujeta, čutim plamen svojih strasti in le predobro poznam slabost in nestanovitnost svoje mladosti. Kdo me bo varoval,

če ne ti, angelsko čisti svetnik, ti, slava in kinč, ljubezen in opoča mladine? K tebi tedaj pribežim, iz vse svoje duše, iz vsega srca ti zaupam in se ti posvetim. Moj namen je in sklenem ter obljubim, tebe posebno častiti, te poveličevati zavoljo tvojih vzvišenih čednosti; posebno pa zavoljo tvoje angelske čistosti; posnemati hočem tvoj zgled, pospeševati tvoje češčenje med svojimi sovrstniki in do svojega zadnjega zdihljeja hočem klicati tvoje sladko

ime, Da, tebi posvetim svojo dušo, svoje čute, svoje srce, sebe popolnoma vsega. O ljubi sveti Alojzij, tvoj sem torej, tvoj hočem ostati vedno. Zato tedaj varuj me, brani me, ohrani me kakor svojo last, da mi bo tvoje češčenje pomagalo Jezusu in Mariji zvesteje služiti in ju častiti in po smrti tjkaj priti, da morem s teboj svo-

jega Boga v nebesih gledati in poveljevati celo večnost, Amen.

1. 200 dni odpustka enkrat na dan.

2. Popolni odpustek na praznik sv. Alojzija ali na drugi dan v osmini dobé oni, ki jo skozi cel mesec junij molijo. Pogoji: Spoved, sv. obhajilo, obiskanje cerkve, kjer naj molijo po namenu sv. očeta. (Kongregacija za svete obrede 1894. l.)

Častimo z zaupanjem sv. Bonaventura!

(14. julija.)

Gospod kurat c. in kr. rezervne bolnice v št. Vidu n. Lj. je meseca oktobra l. 1917. prejel od dijaka-vojaka pismo. Pismo se je meni izročilo in ga v proslavo sv. Bonaventura tu priobčujem. Takole slove v slovenskem prevodu:

»Prečastiti!

Čudno se Vam bo zdelo, ko prejmete to pismo, pisano od tuje roke, iz tuje dežele. Ako se pa, prečastiti, domislite na onega bolnega vojaka, ki Vam je dne 8. septembra, po pobožnosti k presv. Srcu Jezusovemu, pred vrati vojaške kapelice toliko čudovitega pripovedoval o sv. Bonaventuru, imate pisca teh vrstic v duhu pred očmi. Rad bi pomnožil in razširil češčenje sv. Bonaventura. Zato bom tem potom izpolnil, kar sem Vam, prečastiti, tedaj obljubil. Opisal bom, kako sem bil dvakrat čudovito rešen strašne smrtne groze. Prosim Vas, prečastiti, bodite tako prijazni in seznanite s tem prav mnogo drugih.

Bilo je dne 13. julija 1916. V nekem prostem trenutku vzamem iz žepa koledarček in ga odprem. Bili smo tedaj kot rezerva v nekem obcestnem jarku. Pri našem umikanju je smrt grozno gospodarila v naših vrstah. Najboljši, najmočnejši iz naše srede so ležali mrtvi na bojišču, ali pa so jih težko ranjene odpeljali v zaledje. Mi smo bili tedaj le še zadnji ostanki. Vsled lakote, stiske in pomanjkanja strehe smo bili čisto spehani, onemogli in skoro življenja siti. Vrhutega je že več dni kar

lilo izpod neba. Dne 31. julija torej je bilo, ko vzamem v roke žepni koledarček. Tu vidim, da je 14. julija god sv. Bonaventura. Spomnil sem se, da sem bral v življenju svetnikov, kako je bil ta svetnik še kot dete hudo bolan. K malemu bolniku je prišel neki svetnik, kateremu je Sv. Duh razodel namene, ki jih ima s tem bolnim otročičem. Ves vesel je vzkliknil svetnik: »O bona ventura!« to je: O dobra sreča!

Obrnil sem se v zaupni molitvi do tega svetnika (sv. Bonaventura) za dobro srečo. Sklenil sem, njemu v čast obhajati devetdnevnic v ta namen, da bi mi ta veliki svetnik pri Bogu izprosil skorajšnjo vrnitev v domovino.

Dne 21. julija, sedmi dan devetdnevnic, so mene posebno hudo bolnega odpeljali v bolnico. Opoldne sem odšel s fronte, in ob sedmih zvečer so sovražniki naš bataljon potisnili v reko, kjer jih je mnogo utonilo, veliko bilo ubitih, ostale so pa ujeli. Le malokdo je preplaval reko in si tako s hitrim begom rešil življenje. Mene, ubogege grešnika, se je Bog čudovito usmilil. Tedaj sem sklenil, da bom — kolikor bo v mojih močeh — delal za razširjenje češčenja sv. Bonaventura. Ta svoj sklep bom z božjo pomočjo tudi izvrševal. Iz tega namena sem pisal tudi to pismo.

Tako poroča dobri dijak-vojak z globoko hvaležnostjo do cerkvenega učenika, svetega frančiškana Bonaventura.

Rojen je bil sv. Bonaventura v nekdanji cerkveni državi l. 1221. Pri svetem

krstu je dobil po svojem očetu ime Janez. Že v zgodnji mladosti je hudo zbolel. Njegova dobra mati je vse poskusila, da bi ga ozdravila. A videti je bilo, da so zastonj vsa njena prizadevanja. Zdravniki so ji naznanili, da otrok ne bo več zdrav, da utegne že v kratkem umreti. V tej stiski je mati prisrčno molila, ker edino od Boga je še pričakovala pomoči. Priporočala pa je tudi drugim v molitev bolno dete. Kakor po naključju, v resnici pa po božji volji, je prišel takrat sv. Frančišek Serafinski skozi njegovo rojstno mesto. Žalostna mati mu je potožila svojo bridkost ter ga jokaje prosila, da bi molil za dete. Obljubila je tudi, da ga hoče darovati frančiškanskemu redu, ako ozdravi. Svetniku se je žena v srce smilila. Potolžil jo je, kar je le mogel lepo, in ji rad izpolnil prošnjo. Oddalžil se je nekoliko ter nakratko pa goreče molil za otroka, klečé na tleh. Med to molitvijo mu je menda Bog razodel namene, ki jih je imel s tem bolnim otročičem. Ko je namreč vstal in zopet stopil k malemu bolniku, je vešelega obraza o njem prerokoval velike reči. Potem ga je blagoslovil in dete je ozdravelo ta trenutek. Sv. Frančišek se je zahvalil Bogu in obrnivši se vnovič k otroku, vesel zaklical: »O bona ventura!« To se pravi po slovensko: O dobra sreča! Od tega časa je ohranil Janezek ime Bonaventura, in trdno zdravje ga je spremljalo ves čas do konca njegovega življenja.

Tako že v letih detinske nedolžnosti Bogu posvečen, je bil sv. Bonaventura od mladega ravnotako plemenite duše kakor lepega telesa, prav angelu podoben po srcu in po obličju. Zato ga je vse čislalo, in ako je koga svaril in opominjal, njemu ni zameril nihče, z veseljem se je sprejela iz njegovih ust vsaka beseda.

Ko je bil sedemnajst let star, je bil sprejet v frančiškanski red. Učitelji in tovariši so se kar čudili njegovi bistrumnosti, še bolj pa plemenitosti njegovega srca. Nenavadni njegovi darovi ga niso delali prevzetnega in nečimurnega, temveč obratno le še vedno ponižnejšega in skromnejšega. — Vsi veseli so nato sklenili pred-

stojniki, da ga pošljejo v Pariz, kjer so se takrat najlepše razcvitale vse razne, zlasti pa bogoslovske vede. Tam je bilo namreč vseučilišče, odkoder so, po besedah sv. Bonaventura samega, kakor iz obilnega vira izhajali v velikem številu škofje in nadškofje ter drugi cerkveni dostojanstveniki, da napoje ves svet s svojim znanstvom. Tu je kazal sv. Bonaventura toliko spretnost in učenost, da se je sploh mislilo, kakor bi mu bila vlita od Boga, nê pa pridobljena s človeškim trudom. Res je sv. Bonaventura vedno prosil Boga razsvetljenja, a zraven se je tudi trudil in učil z vso pridnostjo.

L. 1245. je bil v mašnika posvečen. Pač jih je še malo videl svet, da bi bili tako vredni te velike časti. Pripravljal se je s toliko vnemo za ta stan, kakor je le svetniku lastno. To nam je razvidno iz njegovih takratnih spisov.

Tri leta je učil v samostanski šoli, potem pa je bil pozvan za profesorja na vseučilišče v Pariz. Srečno in plodonosno je bilo tu njegovo delovanje. Njegova velika izobraženost in prijetna zgovornost mu je privabila veliko odličnih poslušalcev (učencev), ki so ga zelo čislali. Med drugimi je bil njegov učenec Teobald Viskonti, ki je bil pozneje rimski papež z imenom Gregor X. V tem mestu je sklenil sv. Bonaventura prijateljstvo s sv. Tomažem Akvinskim, ki je bil tudi takrat učitelj na visokih šolah v Parizu. Čeprav je bil tako sloveč učitelj, se vendar ni Bonaventura doma med svojimi sobraty sramoval prijeti za najnižje opravilo, n. pr. pometati sobe, pomivati v kuhinji itd.

Še posebno srečen pa je bil sv. Bonaventura v cerkvi, kjer je z angelsko pobožnostjo maševal, ves zatopljen molil pred sv. Rešnjim Telesom ali pred podobo Matere božje, z ginjenim srcem premišljeval svete rešnice ali navdušeno oznanjal božjo besedo zbrani množici. Prisrčno je častil in ljubil Mater božjo ter v njeno proslavo zapustil lepe spise.

Ko je bil šele v 35. letu, so ga izvolili za generala (načelnika) frančiškanskega

reda. Močno se je prestrašil te nenadne izvolitve; a ker je izvedel, da ga tudi papež želi imeti na čelu vse družine sv. Frančiška, se je vdal in res izvrstno vodil ves frančiškanski red.

Tudi za nadškofa ga je hotel imeti papež, a se je ubranil s silnimi prošnjami. Ni se pa mogel ubraniti, ko ga je papež nekako v sredi leta 1273. izvolil za kardinala. To je papež zlasti zato storil, ker je tega učenjaka na vsak način hotel imeti na vesoljnem cerkvenem zboru, ki ga je sklical v Lijon. Ta vesoljni cerkveni zbor je sveti oče sklical posebej še v ta namen, da bi se Grki zopet zedinili z rimsko Cerkvijo.

Na vesoljnem cerkvenem zboru je papež izročil vse vodstvo obširnih razpravljanj sv. Bonaventuru. In res je pogodil pravega moža. Zlasti po spretnosti in krot-

ki ljubeznivosti kardinala Bonaventura se je posrečilo, da se je dosegla popolna edinnost. Grki so se zopet zedinili z rimsko Cerkvijo, žal, da le za malo časa. A predno je bil cerkveni zbor zaključen, je Bonaventura nevarno zbolel in dne 15. julija 1274 izdihnil svojo prelepo dušo, ko je v tej solzni dolini doživel 53. leto. Čez 160 let so prekopali njegove ostanke. Drugo je bilo strohnelo, glava slavnega učenika pa je bila tako ohranjena, kakor na dan pogreba, in jezik voljan in svež, kakor živega človeka. Leta 1482. je bil prištet med svetnike, leta 1587. mu je sv. oče določil naslov cerkveni učenik.

Kličimo z zaupanjem na pomoč sv. Bonaventura! Trudimo se še mi, da dosežemo v malem to, kar je on dosegel v velikem! Sv. Bonaventura, prosi za nas!

M. Stanonik.

Novomašniku.

I.

O ne le Vi, o ne le Vi,
vsa vas se z Vami veseli.

Med svati najsrečnejša sta
preljuba Vam roditelja.

Po težkih trudi, temnih dneh
solzi se radost jim v očeh.

Ko vidijo današnji dan
prelepi novomašni dan.

O ne le Vi, o ne le Vi,
vsa vas se z Vami veseli.

Odkar stoji ta sveti hram,
ni videl nove maše dan.

Ni bilo novomašnika
z Gospodovega pašnika.

Od Vaših rok nam kroginkrog
nov blagoslov razliva Bog.

Vsa vas se z Vami veseli
Oj, živel! Oi, živel!

II.

Kaj bi mogla jaz Vam reči
stvarca borna?

Ta slovesnost je prekrasna
in prevzorna.

Kaj bi šopek moj pomenil
šopek droben?

Ta trenutek je prevelik,
preresnoben.

Vendar nekaj moram reči
z dušo vneto:
Stokrat hvala za daritev
Vašo sveto.

Nekaj šopek pač pomeni:
Srečni, zdravi,
kolikor je rož cvetočih
na dobravi!

Kar pa v šopku in besedah
ni povito,
to pa v naših je molitvah
toplih skrito!

Sardenko.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Letno poročilo.

V preteklem letu je Apostolstvo brez posebne agitacije vendar prav ugodno napredovalo. Dohodkov je skupno nad 14 tisoč kron. Podrobnejši račun bomo objavili v »Škofijskem Listu«.

Odbor se je vedno trudil, da bi se med našim vernim ljudstvom goreče molilo za cerkveno zedinjenje. Po priporočilu gospoda knezoškofa ljubljanskega se v naši škofiji prvo nedeljo meseca julija opravlja ura molitve v namen Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Lansko leto smo dali tiskati lepe molitve za cerkveno zedinjenje. A vedno smo želeli, da bi mogli izdati poseben molitvenik, v katerem bi bile obsežne molitve za cerkveno zedinjenje in pouk o Apostolstvu sv. Cirila in Metoda. To se nam je letos posrečilo. Drugo važno delo odbora je preureditev Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Apostolski molitvenik.

Tako je naslov našemu molitveniku, ki ima namen navajati k apostolskemu delovanju, zlasti k delu za cerkveno zedinjenje in razširjanje svete vere. To je naš misijonski molitvenik. Noben narod še nima takega molitvenika. Zato se bo naš molitvenik v kratkem prevedel na hrvaški in češki jezik.

V prvem delu je pouk o apostolskem delovanju za razširjanje svete vere, o Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, o vzhodni cerkvi, o verskih razlikah med razkolno in katoliško Cerkvijo, o vzhodnem obredu in o vzhodnih katoličanih. To je poljuden katekizem o vzhodnem cerkvenem vprašanju.

Molitvenik obsega vse navadne molitve in je poraben za vsakega. Vrhutega je v molitveniku mnogo novih molitev. Ena sveta maša je sestavljena v namen razširjanja svete vere in zedinjenja razkolnikov. Prav lepe so nove obhajilne molitve iz vzhodnih cerkvenih očetov. Glavna vsebina našega molitvenika so tri nove »ure

molitve«, in sicer dve za zedinjenje razkolnikov, ena pa za razširjanje svete vere in za spreobrnjenje nevernikov. V te ure molitve so vpletene lepe vzhodne molitve, ki jih bo naše ljudstvo gotovo z veseljem molilo. Kako lep je n. pr. vzhodni slavo-spev Srcu Jezusovemu! Molitvenik je poraben tudi za Marijine družbe in ima vse v ta namen potrebne molitve.

Apostolski molitvenik bo pozivljaval versko življenje in apostolsko gorečnost. Poučeval bo o tistih verskih vprašanjih, ki so v naši dobi posebno važna in katerih rešitev je zlasti od nas odvisna. Naj bi se tako razširil, da bi že letos prvo nedeljo julija molili »uro molitve« iz našega molitvenika. Člani Apostolstva sv. Cirila in Metoda bodo dobili molitvenik po znižani ceni, ako ga v večjem številu naročijo po svojih poverjenikih.

Preureditev Apostolstva.

Pri misijonskem zborovanju v Ljubljani dne 3. aprila se je priznalo, da naj se vse delo za cerkveno zedinjenje razkolnikov enotno organizira v Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, ki je poklicano in zmožno, da postane središče vsega mednarodnega dela za cerkveno zedinjenje, kakor je lijonsko društvo za razširjanje svete vere središče misijonskega dela za pogane.

Ob tej priložnosti so zastopniki jugoslovanskih škofijskih odborov sklenili, naj se Apostolstvo tako preuredi, da bo zares vesoljno društvo in središče vsega mednarodnega dela za cerkveno zedinjenje.

Nabiranje prispevkov se tako-le preuredi: a) Redni udje plačujejo po 20 v. na mesec ali 2 K 40 v. na leto; združeni so v vence po 12 udov. Dosmrtni redni udje plačajo 200 K. — b) Ustanovniki darujejo 500 K. — c) Podporni udje darujejo vsak mesec ali vsako leto, kolikor ravno morejo.

Vsi udje so deležni vseh odpustkov in zaslug Apostolstva.

Te premembe so že potrdili vsi jugoslovanski škofje. Centralni odbor na Moravskem je sprejel vse naše predloge in bo poskrbel, da bodo nova pravila potrdili tudi sv. oče. Na podlagi teh prememb upamo, da bo Apostolstvo dobilo vse obilne odpustke in pravice lijonske družbe za razširjanje sv. vere.

Venci udov, ki plačujejo po 20 v. na mesec ali 2 K 40 v. na leto, so v naši škofiji že zelo razširjeni. Naj se vpeljejo v vseh župnijah. Odbor bo v ta namen razposlal posebne nabiralne pole, na katerih je natisnjen potreben pouk.

Vzhodno apostolsko semenišče.

Razkolno ljudstvo je po večini še dobro, a premalo poučeno, ker nima dobrih duhovnikov. To je kakor čreda brez pastirja. Razkolniški duhovniki, tudi če se spreobrnejo, po veliki večini niso porabni za dušno pastirstvo. Zato bo vse delo za cerkveno zedinjenje brez večjega uspeha, ako ne bomo najprej vzgojili gorečih apostolov cerkvene edinosti. Vzgoja novega duhovskega naraščaja vzhodnega obreda je poglavitna podlaga vzvišenega dela za zedinjenje ločenih bratov s katoliško Cerkvijo. Naša najvažnejša naloga je, da ustanovimo apostolsko misijonišče za krščanski Vzhod. Pri misijonskem zborovanju v Ljubljani se je sklenilo, naj Apostolstvo ustanovi misijonski zavod, različen in ločen od misijonišča za poganske misijone.

Veliko dobro delo je, ako kdo s svojo molitvijo in miloščino vzgoji vsaj enega duhovnika; a posebno apostolsko in zašlusno je, ako kdo z molitvijo in miloščino sodeluje pri vzgoji apostolov vzhodnih narodov.

Zbirajmo darove za zgradbo vzhodnega apostolskega zavoda. Darovi naj se pošiljajo na Lslov: Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Zrela žetev.

Gospodove besede: »Povzdignite svoje oči in pogledjte polje, kako je že bilo za žetev!« (Jan. 4, 55) veljajo tudi za naše

apostolsko delo. Morebiti že od apostolskih časov ni bilo takoj ugodne priložnosti za apostolsko misijonsko delo kakor je v sedanjem času. Svetovni promet se je olajšal in pospešil, vzhodni in poganski narodi so se prebudili, spoznali so svojo zaostalost in zahrepeneli po boljši izobrazbi. Ta priložnost je morebiti zadnja ugodna priložnost. Med vsemi narodi se namreč razširja novodobno brezverstvo in protestantizem ter hoče izpodkopati zdravo naravno podlago za katoliško apostolsko delo. Zdaj ali nikoli, tako kličejo katoliški misijonarji.

Vse to velja še posebe o apostolskem delu za zedinjenje naših ločenih bratov. Vzhodni razkol je nastal in se je vzdrževal s pomočjo osamljenosti vzhodnih narodov in s pomočjo razcepljenosti med Vzhodom in Zahodom. Svetovni promet in napredek pa podira to razcepljenost in osamljenost ter narode sili k medsebojnemu občevarju in zbliževanju. Vzhodni narodi so se prebudili iz svoje osamljenosti in zaostalosti. Željno sprejemajo zahodno omiko; njihova stara izročila so se omajala. Vernost in pobožnost razkolnih narodov se opira na stare navade in stara izročila, ne pa na nezmotljivo in nepremagljivo Cerkev. Zato vzhodni narodi niso zmožni za uspešen in trajen boj s pohujšanjem in brezverstvom našega časa. Ako ne bomo pohiteli z apostolskim delom, smo v nevarnosti, da nas bo prehitelo novodobno brezverstvo ter nam odvzelo ali pa vsaj okužilo najlepše sadove. Razkolna cerkev vedno bolj razpada. Čim bolj se torej odlaša delo za cerkveno edinstvo, tem večja je nevarnost, da bomo imeli pred seboj samo zdrobljene razvaline in ne bomo mogli pridobivati večjih množic. Čim bolj bo na Vzhodu pojemalo versko življenje, tem težavnejše bo naše delo.

Svetovna vojska je do temeljev pretresla razkolne države in narode. Razkolni narodi bodo iskali novih temeljev za svoje versko in narodno življenje. Ne pustimo, da bi nas prehitelo brezverstvo, ampak pohitimo, da jim pokažemo pravo podlago verskega življenja in zdravega napredka.

Francoski misijonarji, ki so doslej delali na Vzhodu (zlasti med Bolgari), so vsled izgub v svetovni vojski tako oslabljeni, da ne bodo mogli uspešno nadaljevati svojega dela. Treba je torej, da na njihovo mesto stopijo tisti, ki so za to delo najprej poklicani in najbolj sposobni. Treba je vzgojiti novih apostolov.

Večkrat se omenja, da smo Slovenci na apostolskem misijonskem polju zaostali za drugimi narodi. Gotovo je, da smo na našem najbližjem apostolskem polju največ zamudili. Pošiljali smo svoje misijonarje v Ameriko in Afriko, a na Vzhod še nismo poslali nobenega. Po Slomškovi smrti je bratovščina sv. Cirila in Metoda le bolj hiralala. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda deluje šele devet let in se še ne more meriti z našim delom za poganе. Popravimo, kar smo zamudili. Zbirajmo darove

za zgradbo vzhodnega apostolskega seme-nišča. Podvojimo svoje molitve. Potrudimo se, da bomo vzgojili gorečih apostolov krščanskega Vzhoda!

Ne bojmo se, da bi zaradi našega apostolskega dela kaj trpelo delo v domovini. Apostolsko delo za razširjanje svete vere rosi obilen blagoslov na domovino, ohranja in poživlja versko zavest, gorečnost in požrtvovalnost.

Ravnajmo se po Slomškovem geslu: »Molitev in miščina sta dve peruti, po katerih leti evangelski glas po vsi zemlji.«

Ako bomo svoje apostolsko delo izvrševali v pravem duhu in s čistim namenom, potem smemo pričakovati plačila, ki ga je Kristus obljubil svojim učencem za njihovo apostolsko delo: »Veselite se, ker so vaša imena zapisana v nebesih.«

Sv. Janez de la Sal kliče.

Marsikak oče, zlasti pa mnoga ljubezniva slovenska mati premišljuje z veliko skrbjo: Kam s sinom, ki je izpolnil 13. leto in izvršil z dobrim uspehom ljudsko šolo?

Ako niste, dragi slovenski starši, odvisni na stara leta od gmotne podpore teh sinov, potem vam sporočam: Premislite nekoliko, ali bi ne kazalo dati vašega dečka, seveda le, ako je pošten skozi in skozi, — če je živ, to nič ne de — če rad moli in uboga, če je telesno zdrav in duševno nadarjen, ali bi ga ne hoteli dati k šolskim bratom, ki imajo sedaj svoje vzgojevališče na Dunaju, čim se pa vojne homatije nekoliko poležejo, takoj pridejo njihovi slovenski gojenci na Hrušico pri Jesenicah, kjer so imeli šolski bratje že pred vojsko svoj zavod.

Kaj pa bo iz našega fanta, če postane šolski brat? me vprašate.

Skrbne vzgojiteljice in učiteljice, šolske sestre, ki jih imajo n. pr. v Marijanišču v Ljubljani, v Repnjah, v Mariboru in dru-

god, nemara poznate. Nekaj podobnega so šolski bratje za vzgojo moške mladine. Slovenci in Hrvatje, pa tudi Srbi, z eno besedo vsi Jugoslovani krvavo potrebujemo dobrih šol, izvrstnih učiteljev. Taki so pa ravno šolski bratje. Ako torej pošljete svojega sina v kongregacijo šolskih bratov, si bodo le-ti prizadevali, da uresničijo tudi nad njim dvojni blagi namen svojega ustanovnika, sv. Janeza de la Sal, da namreč:

1. posvetijo s poukom in lepim zgledom vašega sina samega in 2. da ga usposobijo, da bo nekoč tudi on sam krščansko vzgojeval in poučeval jugoslovansko mladino. Namen, kateremu bi darovali svojega sina, je torej vzorno lep, časna in večna srečna mladeniča samega, pa tudi časna in večna sreča našega jugoslovanskega naroda. Da tudi vi, stariši, ne odidete brez plačila pri svoji morebiti nemali žrtvi, zato poskrbi gotovo Oni, ki oblači lilije na polju in ne ostane dolžan niti kozarca hladne vode, ki jo podaste bližnjemu iz liubezni do Njega.

Tudi starejše mladeniče, ki znajo kako rokodelstvo ali imajo veselje do kmetovanja, ne pa do učenosti, radi sprejmo šolski bratje v svojo kongregacijo. Ker imajo namreč po svetu mnogo zavodov s popolnim lastnim gospodarstvom, potrebujejo tudi tovarišev te vrste za pomočnike.

Kdor želi kaj več izvedeti o šolskih bratih, naj se blagovoli obrniti s pismom (slovenskim seveda) kar naravnost na gospoda ravnatelja juvenistov, čast. gosp. br. Anzelma Mauser, Dunaj XXI/8, Strebers-

dorf (Marienheim), od kojega dobi vsako zaželeno pojasnilo. Opomnim naj še, da je doslej že več pridnih slovenskih mladeničev pri šolskih bratih, od katerih pričakuje domovina veliko dobrega, vašim sinovom pa ne bo primanjkovalo dobre družbe, kar je v tujini tudi nekaj vredno.

Ustna ali pismena pojasnila dobite tudi v Št. Vidu nad Ljubljano v Zavodu sv. Stanislava pri gg. profesorjih Frančišku Pengov in Frančišku Omerza, ki vam na željo pošljejo tiskano navodilo, kaj je vsega treba za sprejem dečka v ta poklic.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh !

Doživljaji francoskega ujetnika.

Poroča dr. Anton Zdešar.

(Dalje.)

Že nekaterekrati me je gosp. urednik podrezal, zakaj da ne nadaljujem svojih enkrat začetih »doživljajev«, ljudje da povprašujejo, ali so me Francozi morebiti zopet ujeli itd. Ali v eni zadnjih številc me je že opravičil, češ, da stavim na Goriškem barake, da orjem, polje obdelujem in ne vem kaj še vse počenjam. V resnici so vašemu pokornemu slugi razno-

vrstni in brezštevilni »koraki« za odhod iz begunstva in pozneje prva dva mesca na Goriškem, kjer sem — od velikega četrтка naprej — posnemal in še posnemam nekoliko življenje slavnega in občeznanega samotarja Robinzona, odjedli vsaki čas za pisanje. Zdaj sedim tu v vegasti, 16 metrov, prosim, dolgi in 5 metrov široki, nekdanj laški baraki, ki ima

zlasti to dobro lastnost, da nas skozi brezštevilne špranje preskrbuje bogato z vedno svežim zrakom, in — nadaljujem svojo povest.

Na Šatodifu smo še. Par dni po prazniku Marijinega rojstva je bilo, ko nam pripeljejo sem po sivem morju novih tovarišev ujetnikov. Bili so Alžačani, med njimi en duhovnik, en notar, en trgovec, drugi so bili kmetovalci, delavci itd. Eden med njimi je bil napol norec, drugi jud z umazano škrinjico, obešeno okoli ram, ki jo je, dočim so imeli drugi svojo prtljago v svojih »sobah« shranjeno, vedno seboj nosil, koderkoli je hodil. Ti Alžačani, sicer nemškega pokoljenja in izvečine nemške govornice, so bili po svojem mišljenju deloma Francozom prijazni in takoj prvi večer jih je precejšnje število zapelo francosko marsejezo. Radi tega grozno razburjenje med našimi Nemci iz rajha; zmerjali so jih z veleizdajalci in z raznimi drugimi lepimi imeni iz ciganskega besednjaka in jim obetali, da »jim bodo že pokazali«, takoj ko bodo mogli in smeli. Ali Alžačani so jih prehiteli in nam vsem pokazali, kaj da morejo na Francoskem proti Nemcem. Francozi so namreč vsi prepričani, da si vsi Alžačani želijo nazaj pod okrilje francoske republike, da so jim izza leta 1871. ukradeni, in odtod njih simpatije do Alžačanov. To in pa, da so nekateri Alžačani pred francoskimi vojniki in pred civilnimi komisarji čisto odkrito kazali to ljubezen svojega srca do gospodov Francozov, jim je pripomoglo do nemale ugodnosti — »faveur« so takemu izjemnemu prijaznejšemu ravnanju rekli Francozi — nasproti nam — Nemcem.

Pod prvim nadstropjem je imel namreč naš »Hôtel du peuple souverain« (Palača suverenskega ljudstva), kakor stoji vklesano v kamenito naddurje pri notranjih vratih šatodifskega gradu, ki se odpirajo na dvorišče, prav čudno pritličje. To se pravi, tudi v pritličju je vse naokrog polno ječ. Ena n. pr. ima nadpis, da je to ječa grofa Montecristo, druga, da je bil notri zaprt abbé Daria — oba sta znana iz skozi in skozi resnične in nad vse verjetne in ganljive »vistorije« francoskega romanopisca Aleksandra Dūma (Dumas) »Grof Montecristo« —, nad tretjo stoji zapisano, da je bilo tu notri zaprtih leta 1870. in 1871. okoli 200 marsejskih komunardov (puntarjev). Že prve dni po svojem prihodu smo si ogledali tudi to zadnjo ječo: bile so temne kleti in polne nesnage. Ko je nekega dne francoski vojaški zdravnik pregledoval prostore našega gradu — bržkone je imel nalog, ugotoviti, koliko stanovanj bi se dalo na Šatodifu za ujetnike še dobiti —, je vrata te beznice, takoj ko je samo nekoliko nos vanjo pomolil, zaloputnil z vzklikom: »In-

habitable«, »nemogoče stanovati«, in urnih korakov odšel.

Tu noter torej so za prvo noč nastanili Alžačane. Mi smo v svetem ogorčenju nad tem nečloveškim ravnanjem protestirali, da tu noter zapirajo ujetnike, četudi Alžačane. Ali drugi dan že se oglasi naenkrat povelje: »Vs! Nemci iz prvega nadstropja in vsi Alžačani iz pritličja naj se zberejo takoj vsak s svojo prtljago, izvzemši slamnjače, na prostoru pred gradom!« Nekateri smo bili postrani že obveščeni, kaj se ima zgoditi, in zabavljaše čez »barbarske« Francoze smo se postavili v vrste, vsak s svojo ropotijo. V drugi vrsti so stali Alžačani s svojo prtljago. Naenkrat ukaz: »Zopet vsi nazaj: Alžačani v izpraznjeno prvo nadstropje in Nemci v pritličje!« Med Nemci so se začule kletvice, psovke čez francosko in alžaško »pakažo« itd. — seveda bolj tiho in v mrmrajočem zboru, da bi jih Francozi ne slišali —, ali nič ni pomagalo, seliti se je bilo treba v novo stanovanje. »Petek je,« sem si mislil, »naj pa bo! Zopet nova postaja našega križevega pota!« Ali kakšno je bilo to novo stanovanje! Že prvo noč so baje Alžačani notri ubili pet škorpionov. Pol dneva smo zdaj samo za to rabili, da smo iznosili iz te luknje vso nesnago, smeti, prah, blato in nekaj škorpionov, šele potem smo imeli pomirjevalno zavest: »No, se vsaj v nesnagi ne bomo valjali!« Ali razen te ene udobnosti, ki smo si jo sami preskrbeli, ni bilo prav nobene druge. Ker so naše slamnjače v prvem nadstropju prešle v posest Alžačanov, smo začeli misliti, kako si pripraviti za ponoči ležišče, ki bi bilo vsaj tako, kakor jih imajo konji in krave po hlevih. Alžaški duhovnik, ki je tudi prišel na slamnjače v prvem nadstropju in ki ga je bilo videti nekoliko sram, da so nas duhovnike poteknili v to nesnago, dočim je razna sodruga med Alžačani udobno posedla naše slamnjače, nam je oskrbel par otepov slame. Postlali smo si na golih tleh, kajti tu ni bilo nobenega tlaka, marveč gola zemlja, oziroma goli kamen, kakor vsa druga površina okoka. V srce je lezlo žalostno čuvstvo: »V teh zaduhlih beznicah, v tem poniževalnem stanju! In zakaj? Kaj sem vendar storil Francozom?« Toda pogum! Bog Kranjca nikoli ne zapusti! »Moja glav'ca je zaspana — moja postelj'ca postljana,« pa poskusimo kako se bo dalo v tej pernici počivati! Ker smo imeli le malo stelje pod seboj, so kamni precej občutljivo silili v hrbet in rebra. Za vzglavje kovčeg, uro, naočnike in denar v črevlje poleg kovčega, za odejo suknjo — pa »lahko noč — Bog nam daj svojo pomoč!« In te pomoči je bilo res treba, kajti ta prva noč v naši spalnici — bilo nas je 84 — ni bila nič kaj lahka.

Komaj so namreč utihnili razni zlobudravi kramljači, pa se oglasi v rednih presledkih in v sonornih, krepkih zvokih z vedno naraščajočim »crescendo« vonjalni organ debelega nemškega kapitana od »Else Köppen«. Prvo čuvstvo »ob glasih teh«: začudenje nad tem krepkim, sonornim inštrumentom, drugo: vznemirjenje, če bo ta muzika, ob kateri ni bilo mogoče očesa zatisniti, še dolgo trajala, tretje: tiha sveta jeza nad motilcem nočnega miru, četrto: glasni izbruh te jeze od vseh strani: »Nemogoče spati! — Kdo pa je lastnik te trobente? — Tiho! Bo že nehal! — Nič tiho! Orbnite ga na drugo stran!« — tako in podobno je letelo od vseh strani. Dobrovoljniji so se smejali, drugi zabavljali, in kapitan je nekdo zbudil z nasvetom in s prošnjo, naj blagovoli v svrhu občne blaginje malo bolj tiho spati. Ali zburjeni kapitan je slabe volje odgovoril, da si take opazke kratkomalo prepoveduje in da njemu, kapitanu, nima nihče nič zapovedovati; nato se je mrmrajoč obrnil na drugo stran in šunder je polegel. Ali kapitan je moral imeti zelo mirno in čisto vest — saj pravijo, da se s tako vestjo lahko spi —, kajti kmalu mu je njegovo vonjalo zopet pelo v najkrepkejšem »fortissimo«. Človek se je vdal v svojo usodo in mirno čakal, kdaj mu pride spanec.

Ker sem že pri tem motilcu nočnega miru, moram pripomniti, da trebušni kapitan ni bil edini umetnik na to godalo, marveč jih je bilo med nami še vse polno. Nekatere, ki se še sami niso zavedali te svoje vrline, so opomnili drugi, nekateri pa so bili sami tako obzirni — kratko: takoj po prvi noči v Šatodifu so ti virtuozi sklenili, da se bodo vsi preselili v prostorno ječo »železne krinke« (masque de fer, zagonetnega in neznanega državnega »zločinca« iz časa absolutističnega Ludovika XIV.), da bodo tako, kar jih je enega rokodelstva, lepo sami med seboj. To so tudi storili, in v najraznejših »durih« in »molih« so potem vso noč proizvajali svoje »točke«, brez ploskajočega občinstva seveda. In tako je bilo to umetniško-praktično vprašanje takoj drugi dan rešeno mirnim potom in v vsestransko zadovoljstvo.

Da smo se drugi dan zbudili z »mačkom«, recimo lepše, s prav težkim srcem, je lahko umevno. Ali še dve noči je trpelo. Tretji dan pa nam duhovnikom pride rešenje od poveljnika naše vojaške straže, od sergeanta (seržan, po naše narednik, feldvebel) Bonnela. Bil je to dober, pameten človek, brihtne glave in precej finega vedenja, po svojem civilnem poklicu baje prodajalec — ali tudi izdelovalec, ne vem — črevljev. Rekel je bil enemu naših

duhovnikov, da je bil kot otrok strežnik pri sv. maši in da so mu duhovniki izkazali že mnogo dobrot. Ta me torej ponedeljek, 14. septembra, pokliče in mi reče, da je za nas dobil drugo primernejše stanovanje, naj ga grem z njim pogledat. Pelje me v hišo svetilniškega čuvaja Souqueta, mi odpre malo, pa čedno sobico v pritličju in vpraša: »Ali bo dobra?« Hvaležno mu pritrdim in hitro stopim k gospodom sobratom povedat veselo novico. Nekoliko zavidali so nas drugi, ko smo se selili v prijazno sobico. Sicer nas je bilo v sobici, ki je služila v mirnih in normalnih časih samo eni osebi, deset, ali dasi na tesnem, smo bili vsaj na snažnem in pa sami. Tudi smo smeli zvečer do 9. ure ostati zunaj pred hišo na svežem morskem zraku. Marseja pred nami se je svetila v tisočerihih lučicah. In ob luninem svitu mi je prišla na misel tista znana:

Tiha luna jasno sije,
duh moj misli na svoj dom;
srce zanjga strastno bije —
al' ga kdaj še videl bom?

Dà, ali vidimo v kratkem in kdaj svojo domovino? Odgovora na to vprašanje smo iskali v vsakem pismu, ki so nam že jela prihajati, iz vsake kretnje, iz vsakega izraza naših civilnih komisarjev. Živci so nam vedno drhteli med upanjem in strahom in kakor se potapljaajoči lovi za vsako bilko, tako smo se i mi oklepali vsega, karkoli se je dalo razlagati nam v prilog. Kako ubogo je vendar človeško srce!

Sicer so pa nam duhovnikom civilni komisarji vedno govorili, da nas čisto gotovo osvobode: »Mi poznamo vaše avstrijske poveljnice,« so se hvalili, »in vemo dobro, da pri vas duhovnikov ne veže vojaška dolžnost.« Nekega dne sta dva izmed njih nas vse natančno popisala in namigavala, da kmalu odidemo. Četrtek, 17. septembra, pride četa vojakov na Šatodif. Nekdo je trdil, da mu je neki drugi pravil, da je še neki drugi slišal vojaka reči, da so prišli spremit tiste, ki se vrnejo v domovino. Vsepovsod veselo razburjenje! Ali kmalu pride razočaranje. Četita vojakov je prišla samo v zameno straž. Še isti dan pa nam tudi naznanijo, da zapustimo drugi dan Šatodif in se preselimo na drug otok v bližini, na Friul (Frioul). »V božjem imenu,« sem si mislil, »petek je, zopet nova postaja križevega pota!« Ali drugi dan je bilo morje tako viharo, da ladja ni mogla blizu skalnatega Šatodifa in tako smo imeli namesto v petek novo postajo svojega križevega pota v nedeljo, 20. septembra.

(Dalje prihodnjič.)

Marijinim družbam ljubljanske škofije.

Nekoliko pozno prihaja tole priporočilo, a ne prepozno. Slišali ste, da so presvetli gospod knezoškof 22. maja obhajali dvajsetletnico nastopa svoje višje pastirske službe. Poleg drugih velikih del, izvršenih v teh dvajsetih letih, so tudi Marijine družbe, za katere se imamo najbolj zahvaliti presvetlemu jubilanu. Primerno je torej, da se Marijine družbe vsaj malce spomnijo tega jubileja.

Vsem Marijinim družbam oziroma družbenikom bodi priporočeno, da prejmejo in darujejo enkrat sv. obhajilo za gospoda knezoškofa. To sv. obhajilo lahko napravijo družbe

skupno ali pa vsak družbenik sam zase. To naj bi se zgodilo na Veliki Šmarin, 15. avgusta. Če pa ne morejo vsi en dan opraviti, lahko to store med Smarnimi mašami, to je od Velikega od Malega šmarna.

To bo majhen davek hvaležnosti Marijinih družb svojemu začetniku, zavetniku in posebnemu pospeševalcu.

Lepo bi bilo, če hoče kaka družba ali družbenik še kaj več storiti in več »duhovnih darov« za Presvetlega nabrati. Priporočeno malenkost bodo pa gotovo rade vse storile.

Vodstvo Mar. družb.

Ljubljanskim Marijinim družbam.

I.

Drugo nedeljo mesca maja so imele ljubljanske Marijine družbe svoj skupni shod v nunski cerkvi. Cerkev je bila precej napolnjena, vendar ne tako, kakor je bila že časih ob teh skupnih shodih. Opazilo se je zlasti, kar se sicer opaža že dalj časa, da nekaterih družbenikov in družbenic pri teh shodih redno manjka. Katehizirani? Takih, ki se štejejo, da so nekaj več od drugih. Ne vseh — ker pridejo tudi taki — a vidi se dosti jasno, da jih je razmerna premalo.

Morda ne pridejo zato, ker so zadržani; ali zato, ker »Bogoljuba« ne bero, ki shod naznani; ali zato, ker se jim pri družbenem shodu ta skupni shod ne označi; ali pa nazadnje tudi zato, ker si mi-

slijo: to bo samo za kuharice in deklet, torej zame ni!

Ker se stvar vedno ponavlja, jo je treba spraviti enkrat javno na razgovor.

Kako malo je v takem ravnanju pravega duha, duha Marijine družbe! Prvič že sploh ni lepo, če se kaj takega godi v naših demokratičnih časih, v časih, ko se tako povdarja enakovrednost vseh ljudi in ko razlike med njimi res vedno bolj izginjajo. Če se danes višji ogibajo družbe nižjih, to ni moderno, ker ni demokratično. — Še bolj graje vredno pa je, če se to godi v cerkvi, kjer smo res prav vsi enaki. Toda v Ljubljani še vedno velja: če ni nemško, ni za gospodo. Zato je pri nemških pridigah večina Slovencev, pri slovenskih pa skoro nič gospode. Same

ute! Sicer so slovenski pridigarji tudi rut veseli, kajti od nekda se, kakor je Jezus sam rekel, »ubogim evangelij oznanuje«. Obenem je pa tudi povedal, kako težko bodo bogati prišli v nebesa. Vendar pa v redu ta reč-le ni. Tudi ljudje, ki so verni, obenem pa zavedni Slovenci, s tem slovenščino zapostavljajo, kakor da je slovenščina samo kmetški jezik. — Še najbolj napačno pa je, če se to godi v Marijini družbi. Ali takim družbenikom ni znano, da smo vsi Marijini otroci in da se Marijine družbe imenujejo tudi »Marijina družina«? Kakšna družina to, ako nje otroci nočejo imeti med seboj nobenega stika? Marijini družbeniki se sicer ločijo v razne družbe po starosti, spolu, stanu in omiki. In v tej ločitvi je njih velika moč. Kajti vsak stan, starost in spol ima svoje potrebe in svoje nevarnosti. Drugače se mora govoriti učenemu doktorju kakor preprostemu dekletu. Toda zmota je, ako se misli, da se ne more v govoru nič povedati, kar bi ne veljalo za vse. Končno imamo vsi iste zapovedi, božje in cerkvene, podobne nevarnosti in skušnjave in isti cilj. Pa če bi kdo od govora tudi prav nič imel, bi moral zraven priti, zato da pokaže svojo solidarnost (skupnost).

Edino pravilno je in popolnoma v smislu glavnih pravil Marijinih družb, izdanih leta 1910. od generala jezuitov, da imajo družbe enega kraja nekaj medsebojne zveze, četudi so sicer različne. IX. poglavje teh pravil pravi namreč: Da se namenijo Marijinih družb ložje in gotovejše dosežejo, so zelo priporočljivi skupni shodi vodnikov ali pa skupni shodi celih družb, cerkveni ali izvencerkveni. Primerno je tudi, ako družbe iste vrste ali istega kraja napravijo, kjer je mogoče, trajno zvezo. Tako zvezo vodi skupno predstojništvo.

Prevzetija se torej v Marijini družbi najmanj poda. Ozrl se je Gospod na nizkost svoje deklet, zato jo je povišal tako, da jo blagrujejo vsi rodovi zemlje. In kdor se bolj poniža, bolj je Marijin in večji bo v nebeškem kraljestvu.

Ker je bil skupni shod Marijinih družb časih malo kasno naznanjen, da ga morda ni bilo mogoče pri posameznih družbah oznaniti, bodi povedano, da bo odslej skupen shod ljubljanskih Marijinih družb vsako leto prvo nedeljo meseca maja. Cerkve pa se bodo menjavale, kakor doslej.

II.

Sprednji kapitelček je za vse družbenike, moške in ženske. Ta-le pa samo za ženske, in sicer ne le za ljubljanske, ampak za vse te vrste, kar jih je po vsem Slovenskem.

One, ki so bolj izobražene, se nosijo mestno. To se samo ob sebi razume. Toda s tem niso odvezane svete skromnosti in sramežljivosti v obleki, ki se edino spodobi Marijini hčeri. Ta se mora zahtevati od mestne gospodične ravno tako kakor od preprostega dekleta.

Opaža se pa, da se mestne Marijine hčere ravna in nosijo le preveč po modi; po modi, ki je nele neokusna, ampak ki žali tudi sveto sramežljivost. In to se v Marijini družbi ne sme trpeti, in ko bi bile v njej tudi same princezinje. O takih Marijinih hčerah bi se lahko reklo podobno, kar je Jezus rekel o sovraštvu med kristjani: »Ako samo tiste pozdravljate, ki vas pozdravljajo, kaj posebnega storite? To delajo tudi neverniki.«

Ako se Marijine hčere v vsem ravna po svetu, kaj posebnega storite? To znajo tudi tiste, ki niso v Marijini družbi. V Marijini družbi je treba znati kaj boljšega. Neka nemška knjiga za izobražena dekleta — spisal jo je kolinski škof — nosi naslov »Gegen den Strom«. Ali razumete? Po vodi doli je lahko plavati, s svetom po široki cesti, ki vodi v pogubo, lahko hoditi. A za to ni treba Marijinih družb! Marijine družbe so marveč zato, da se njih udje ustavljajo nevarnostim in norostim sveta, da plavajo proti toku in hodijo po ozki cesti, ki vodi v življenje.

Zato je edino prav, da tudi vse Marijine hčere na Slovenskem, ki se nosijo mestno, naredo zavezo ali vsaj sklenejo

ravnati se po določbah, ki so si jih same napravile gojenke uršulinskega samostana v Saarbrückenu v Porenju. Napravile so med seboj zavezo, da hočejo širiti in vpejajati preprostost in poštenost v obleki, modi in blagu. Zveza prepoveduje vsako pretiranost v obleki, nenaravno, zdravju škodljivo in nesramežljivo nošo.

Zlasti pa pazi na sledeče reči:

1. Ne nositi preozke in pretesne obleke; 2. ne visokih petâ; 3. ne biti poleti prelahko oblečena; ne nositi nobenega prozornega blaga brez podlage; 4. — in to je glavno! — ne pod vratom izrezane obleke (vsaj ne čez vratno jamico); 5. ne nositi klobukov pošev in ne preveč obloženih (našarjenih).

Na to reč naj se pri družbah bolj pazi! Lahko ste napravljene lično, a vsikdar dostojno, skromno in sramežljivo.

III.

Ker smo že pri Ljubljančanih, pa še to-le:

V Ljubljani je premalo »Bogoljuba«. Vsega skupaj je v Ljubljani kakih 1000 »Bogoljubov«, Marijinih družbenikov pa okoli 3000 — ko bi ga tudi nobeden drug ne imel. Kar pa velja za povsod, velja tudi za Ljubljano: **Noben družbenik brez družbenega glasila!** Kako more biti dober družbenik, kdor nima veselja brati svojega »stanovskega« glasila? Da bi si ga pa izposojali drug od drugega, to bi bilo pa vendar — preskromno.

Ali morda mislite vsi tako, kakor se je pri neki družbi reklo (!), da je »Bogoljub« samo za kmete? Najbrž zopet zaradi tega, ker je slovenski, ker kar je nemško, to je nobel. — Pravično sodeči ljudje pa malo drugače pravijo. Dr. Krek, najbolj učen in najbolj duhovit človek na Slovenskem in še daleč naokoli, je »Bogoljuba« čislal in, kadar ga je dobil pred-se, rad pregledaval. Tudi drugi učen gospodje ga beró. Primerjaje ga z nemškimi nabožnimi listi so se pa nekateri izrazili že tako, da tega nočemo zapisati, ker bi se slišalo kakor samohvala. Res se »Bogoljub« ozira večkrat posebno na kmečke razmere, ker ima pač na kmetih največ bralcev. Splošno je »Bogoljub« pisan tako, da ga lahko razumeta in s pridom čitata preprosta ženska pa tudi izobražen gospod, če ima okus za nabožno berivo. — Ali bi bil »Bogoljub« morda samo za kmete zaradi tega, ker sta spredaj naslikana mladenič in dekle v kmečki noši? A tudi ve gospodične se oblečete v narodno nošo ravno takrat, ko se hočete prav posebno postaviti.

Upamo, da se bo ta velika pomanjkljivost pri ljubljanskih Marijinih družbah z novim letom popravila.

To je bilo enkrat potrebno povedati. Čast pa tistim, ki niso prizadeti v ničemer, kar je tukaj grajano! Toda v Marijini družbi morajo biti dobri vsi!

Topel pozdrav v Mariji vsem ljubljanskim družbam!

Vodstvo Marijinih družb.

Po svetu.

P. Marko Avianski prištet med blažene. Dne 5. junija so ob navzočnosti našega cesarja in cesarice v dunajski kapucinski cerkvi odprli rakev, ki je bil vanjo položen P. Marko. Pre-

iskali so okostje. S tem je bila zaključena pripravljavna svečanost za proglasitev P. Marka blaženim. P. Marko je posebno zaslovel, ko je leta 1683. turški veliki vezir Kara Mustafa pridrl celo do Dunaja. Krščansko vojsko, ki jo je vodil poljski kralj Janez Sobijeski, je navduše-

val papežev poslanec kapucin Marko Avianski (d'Aviano). Na praznik Marijinega rojstva je slavnj pridigar daroval sv. mašo, pri kateri je poljski kralj stregel. Vsi vojskovodje so med sv. mašo prejeli sv. obhajilo. 12. septembra (nedelja) je bila turška vojska premagana. P. Marko je bil ves čas navzoč tam, kjer je bil najhujši vojni metež. S križem v roki je blagoslavljal krščanske vojake. Kralj poljski mu je rekel po zmagi: »Vaš blagoslov in vaša pobožna molitev nam je priborila lepo zmago.«

Umrli je 17. maja briksenški škof dr. Egger Serafin. Bil je na birmovanju; 16. maja je delil še zakrament sv. birme. Ko je nenadno zbolel, so ga prepeljali v Inomost, kjer je drugi dan umrl, star 85 let.

Koder smrt hodi... Listi sporočajo, da se v angleški armadi na zahodni fronti množe izpreobrnjenja in da anglikani v obilnem številu prestopajo v katoliško Cerkev. Doslej je bilo takih slučajev že čez 40.000.

Kongregacije rastejo tudi med vojsko. V letu 1917. se je pridružilo glavni rimski Marijini družbi nič manj kot 1091 novih kongregacij (prejšnje leto 925). V Avstriji je bilo ustanovljenih 156 novih družb, v Nemčiji 365, v Ameriki (Zedinjene države) 236, v drugih delih dokaj manj.

Po domovini.

Dvajsetletni škofovski jubilej. Dne 22. maja je minilo 20 let, odkar vodi lepo ljubljansko škofijo knez in škof prevzvišeni gospod dr. A. B. Jeglič. Ljubljanska duhovščina se je ob tej priliki poklonila svojemu nadpastirju. Mil. g. stolni dekan M. Kolar je na čelu številne deputacije izrazil prevzvišenemu vdanost, hvaležnost in pokorščino. — Delo, ki ga je prevzvišeni knezoškof izvršil v teh dveh desetletjih za blagor sv. Cerkve in na večno srečo vdanih mu vernikov, je ogromno. Bog naj blagoslovi njegovo apostolsko gorečnost.

Nadškof sarajevski dr. Jožef Stadler je praznoval 7. junija — na praznik presv. Srca Jezusovega — petdesetletnico mašništva. Slavnostnega jubileja se je udeležil tudi ljubljanski vladika presvetli knezoškof dr. Jeglič in tržaški škof msgr. dr. A. Karlin. Zlatomašnik nadškof Stadler je dal ob tej priliki razdeliti 5000 K med sarajevske sirote, 12.000 kron pa revnim ženinom in nevestam (po 1000 kron), ki so sklenili zakonsko zvezo v tem času. — Med cerkvenimi odlikovanci, ki se jih je nadbiskup spomnil ob zlatomašniškem jubileju, je tudi naš rojak msgr. Karel Cankar, ki je postal častni kanonik.

Duhovske zadeve. Podeljena je župnija Spodnji Log ondotnemu žup. upravitelju gosp.

Josipu Gostiša. — Naselil se je na Sv. Planini gosp. Janez Medved, župnik v pokoju. — Koroško. V vojaško službo sta poklicana čč. gg. dr. Lambert Ehrlich, profesor bogoslovja v Celovcu, in P. Valerijan Sartori, kapucin v Celovcu. — Štajersko. Župnijo sv. Jernej v Radvanju nad Muto je dobil tamošnji žup. upravitelj g. A. Trinkaus; župnijo Kebeľ na Pohorju pa g. Iv. Razbornik. — Kanonično umeščen je bil na župnijo Lom g. Fr. Govekar, župnik na Planini pri Vipavi.

Novomašniki ljubljanske škofije. V nedeljo 2. junija so prejeli sv. mašniško posvečenje sledeči gg. bogoslovci ljubljanske škofije ter so imeli nove sv. maše: 1. Bertoneľ Valentin 3. junija na Brezjah; 2. Gnidovec Albin 16. junija v Žužemberku; 3. Govekar Leopold 9. junija v Smledniku; 4. Milavec Ciril 9. junija v Planini; 5. Pavlić Anton 9. junija na Prtovču; 6. Podbregar Pavel 9. junija na Vrhpolju; 7. Presetnik Franc 9. junija na Ježici; 8. Radoš Martin 9. junija na Radovici; 9. Rožič Franc 9. junija na Koroški Beli; 10. Šavli Andrej 4. junija na Brezjah; 11. Jeretina Janez 9. junija v Škocijanu pri Dobu; 12. Pele Josip 16. junija na Vrhpolju. Trije gg. t. j. Logar Josip, Oven Josip in Šolar Jakob bodo posvečeni pozneje.

Cerkvena odlikovanja v goriški nadškofiji. Pravim konzistorijskim svetnikom sta imenovana: dr. Jak. Brumat, bogoslovni profesor, in dr. Jos. Ličan, profesor bogoslovja. Za častne konzistorijske svetnike so imenovani: dr. Fr. Žigon, dr. Andr. Pavlica in dr. Jos. Srebrnič, profesorji bogoslovja, Teof. Nemec, Ivan Kovačič, župnika. Knez nadškofijski duh. svetniki: Bl. Grča, župnik v pok., Josip Godnič, kurat v pok., dr. Ign. Kobal, dr. Peter Šorli, stolni vikar, Jos. Kosovel, kurat, Jakob Rejec, župnik, Vinko Vodopivec, vikar, Jožef Ušaj, kurat, Anton Grbec, župnik, Jožef Kalin, kurat, Jož. Milanič, kurat, Mih. Kmet, župnik, Šturje; Ignacij Leban, župnik, Jožef Kos, vikar, Karel Čigon, vikar v pok., Karel Oblak, kurat, Jož. Štrancar, župnik, Fr. Kranjec, župnik, Jan Kurinčič, kurat v pok., Jožef Kodelja, župnik, Fr. Lavrenčič, župnik, Jož. Primožič, župnik, Valentin Pipan, župnik, Jan. Remec, župnik, Fr. Raspet, župnik, Jož. Abram, vikar, Jož. Klopčič, župnik, Alojzij Matelič, župnik, Jan. Jarec, kurat.

Marijine družbe.

Sv. Jožef nad Celjem. Hvaležno se spominjamo veselo srečnih dni, ko smo bile na duhovnih vajah pri Sv. Jožefu nad Celjem od 22. do 27. aprila. Bilo nas je prav lepo število. Srčna hvala čč. gg. misijonarjem za ves trud

in lepe nauke! Tem potom se tudi prav srčno zahvalimo vrlim oskrbnicam v romarski hiši za veselo postrežbo.

Šmarje pri Jelšah. Mes. julija je bil pri nas ustanovljen tretji red. O Veliki maši so povečali slavnost č. gg. misijonarji iz Celja. Imele smo takrat skupno sv. obhajilo. Na praznik sv. Roka se je vila krasna procesija iz Šmarja, opravljajoč križev pot, k Sv. Roku. Pod vodstvom č. g. kanonika imamo mesečni nauk in skupno sv. obhajilo. Vsako nedeljo pred litanijami molijo se molitve v spravo najsv. Srca in tudi vsak prvi petek zjutraj. Prvo nedeljo v mescu je molitvena ura pred Najsvetejšim. Cvetni teden smo imele štiridnevno mirovno pobožnost, katero so vodili č. g. misijonarji iz Celja. Mesca maja 1917. leta je bilo na novo sprejetih 30 deklet. Število je naraslo na blizu 300. Odseke imamo: opleševalni, pevski in evharistični. »Bogoljub« prihaja v 100 izvodih. Lepo število tudi »Glasnikov najsv. Srca«. Vendar pa je število naročnikov še premalo z primeri z družbo. Leta 1917. se je preselilo v večnost pet družbenk. — Za tiskovni dom v Mariboru smo nabrale 270 kron.

Kápela. Tukajšnja Marijina družba je imela na praznik Marijinega oznanjenja dopoldne slovesno skupno sv. obhajilo, popoldne po večernicah pa je bilo od domačega g. voditelja slovesno na novo sprejetih 10 deklet. Pa je še mnogo drugih mladenk v naši lepi župniji, ki se še ne morejo trdno odločiti za Marijin prapor. Mladike, pogum! Pod Marijino zastavo je zagotovljena zmaga vsaki, ki se potruji zanjo.

Kozje. Marijina družba šteje 114 udov. Ustanovljena je bila leta 1914. V začetku je družba zelo procvitala. Tekom započete svetovne krvave vojske je njen cerkveni duh močno klonil. Leta 1917. je družba zopet jela se vzdrmljati. Družbeno delovanje hvalevredno, vsestransko in vneto napreduje v župniji in širom njenega okoliša. Saj je v tako mali župniji letos dne 25. marca v družbo pristopilo 17 novih družbenic. Vpisanih nanovo je doslej že tudi 21 novink. Kako zgledno družba nastopa v cerkvi, videlo se je v dneh 14. in 15. marca, ko smo imeli vsakoletno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Kaj pobožno je bilo tudi češčenje velikonočni teden pred božjim grobom. Vsak dan pa pristopa k mizi Gospodovi 20 do 30 Marijinih otrok in pri sv. mašah moli in vmes prepeva. Družbenice mnoge ne opuste tedenskega, vse pa marljivo in goreče z vneto pripravo gotovo prejmejo mesečno sv. obhajilo. Prav pridno se udeležujejo vsako prvo nedeljo v mesecu stanov-

skih krščanskih nauk in pogosto odsekovih posvetovanj.

Št. Ilj pod Turjakom. 28. april je bil za našo župnijo, zlasti za našo dobro mladino slovesen dan. Duša te slovesnosti je bil naš mladinaljub prof. dr. Hohnjec. Vnemal nas je za geslo: Po Mariji k Jezusu! Ustanovil je fantovsko Marijino družbo in sprejel 13 mladeničev in 21 mladenk. — Dekliška Marijina družba obstoja od leta 1905. in šteje 97 članic. Vsako prvo nedeljo v mescu imamo molitveno uro in shod. V družbi je odsek za lepšanje cerkve in naraščaj, časniški za raznašanje »Bogoljuba« (62) in »Glasnika« (54), misijonski in treznostni odsek. Toda za treznostni odsek je še veliko premalo zanimanja. Precej še manjka do vzora: kolikor družbenikov — toliko »Bogoljubov«. Pa tudi marsikaj drugega še ni, kar in kakor bi naj bilo. Dolga in težavna pohorska pota, marsikatero žrtev terja v teh krajih Marijina družba od svojih članov, a dobra volja s pomočjo Marijino vse premore. Tako naprej, dobra šentiljska mladina! Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

Št. Janž na Dolenjskem. Na duhovne vaje, ki smo jih obhajali od 29. aprila do 5. maja, smo se pripravljali z devetdnevniciami na čast Sv. Duhu. Govori, ki jih je bilo 16, so segali vsem do srca. Koliko se je molilo in dobrih sklepov storilo v tem času, vé le edini On, ki vidi v naša srca. — Sprejetih je bilo v Marijino družbo 17 mladeničev, 20 deklet in nekaj ženâ.

Brezovica. Na Veliko soboto nam je umrla družbenica Rozalija Lenaršič iz Loga. Bila je vzorna družbenica in vsled tega v družbi spoštovana in priljubljena, kar je pokazal njen pogreb. — Tudi mladeniška Marijina družba še živi. Na praznik Brezmadežnega spočetja je bilo sprejetih 11 mladeničev, na praznik Oznanjenja Device Marije pa 13 mladeničev. Mladiška Marijina družba je tudi že nastopila z igro »Seme krščanstva«. Zdaj pa pripravlja igro »Sv. Alojzij«.

Spominjajte se umrlih!

Ferdinand Kac, dijak, Šmartin pri Slov. gradu.

Alojzija Hrastar, Št. Peter pri Nov. mestu.

Ana Kumar iz Jezera, Trebnje.

Marija Gospodarič iz Dola, Trebnje.

Amalija Hmevc, Šmartin pri Slov. gradu.

Neža Peronik, Šmartin pri Slov. gradu.

Marija Kužnik, Ajdovec.

Anton Pižem, Ajdovec.

Neža Poznik, Ajdovec.

Anton Urbančič, Ajdovec.

Marija Kaštrun, Ljubljana.

Marija Mihelčič, Coklovec pri Semiču.

Jakob Pucajt, Šmartno pri Velenju.
Žumrova Tončka iz Hajdina;
Antonija Kolenc od Sv. Eme;
Cecilija Bizjak iz Kolovrata;
Marija Hribar iz Boštanja.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Vojak F. Š. za zdravje na očeh in za varstvo božje v bodočnosti. — J. Z. v zadobljenju ozdravljenja ohromele noge ter za dušni mir in tolažbo. — Marijina družbenica za zdravje in srečo pri živini in pomoč v bridkostih. — Več let bolna družbenica Marija Slemenik. — Neka družina za ljubo zdravje. — Neka oseba za srečno rešitev iz zamotane zadeve. — Marijina družbenica za ljubo zdravje, umsko razsvetljenje, vredno prejetje sv. zakramentov, za potrpežljivost in zmagu hudih skušnjav. — Neka oseba svojo sestro za spreobrnjenje in sebe v dušnih in telesnih zadevah ter za mir in blagoslov božji pri hiši. — Neka oseba za obujenje popolnega kesanja, vredno prejetje sv. zakramentov, zmagu v skušnjavah in ozdravljenje živčne bolezni. — Neka oseba za ljubezen do Jezusa v presv. Evharistiji ter dosego edino dobrega: rešitev svoje duše. — Neka na kriva pota zašla oseba. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Marija Briški se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. — M. K. se zahvaljuje Materi božji za vse izkazane dobrote, dušne in telesne. — Neka oseba se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu Pad. za uslišano molitev. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za obilno pomoč v hudih tiskah. — Angela Medved se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za rešitev v stiski, za izboljšanje zdravja in sv. Antonu za njegove priprošnje. — J. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zadobljeno zdravje. — Ana Kavšek se zahvaljuje svetogorski Materi božji, sv. peterim ranam in dušam v vicah za srečno prestano operacijo. — J. M. se srčno zahvaljuje prebl. Devici Mariji in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. — F. G. iz Čateža se zahvaljuje Zapaški Materi božji za čudežno ozdravljenje po opravljeni devetdnevnic in uporabi lurške vode. — M. C. se zahvaljuje za dvakratno uslišanje. — Kristina Premru se zahvaljuje svetogorski Materi božji za uslišanje v veliki dušni in telesni potrebi po opravljeni devetdnevnic. — T. B. se zahvaljuje sv. Antonu Pad. za najdeno važno stvar. — J. V. se zahvaljuje presv.

Srcu Jezusovemu in Marijinemu, da je dobila povoljno službo. — Neka gospa iz Celovca se prisrčno zahvaljuje sv. Antonu Pad., ki ji je pomagal dvakrat na čudovit način najti dragocene izgubljene reči. — M. Č. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Janezu za večkratno uslišanje v važnih zadevah in za srečno vrnitev svojega brata. — Neka oseba sv. Jožefu za večkrat uslišano prošnjo v dušnih in telesnih zadevah. — Neka Marijina družbenica se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo v veliki stiski. — Franciška Novak se zahvaljuje Lurški Materi božji za ozdravljenje bolne noge po uporabi lurške vode.

Darovi.

Za bolgarske misijone: Korošec Franc, nadžupnik, Sv. Križ pri Slatini, 1000 K.

Za dobre namene: Neimenovana iz Dramelj 15 K.

Za odkup poganskih otrok: Neimenovana iz Solčave (za zamorska dečka z imenom Jožef) 60 K; Primož Thaler iz Spod. Sorice (za dva dečka z imeni Primož Thaler) 100 K; Antonija Vesel, Babnopolje (za dečka z imenom Anton Janez) 20 K; Franciška Obid, Babnopolje (za dečka z imenom Francišek Venceslav) 20 K; Marijina družba v Puščavi (za dečka z imenom Alojzij, za deklico z imenom Marija) 60 K; Ana Rošker v Puščavi 30 K.

Za »Dobrodelnost«. Franc Pavlin, vojna pošta, 20 K; Neimenovan, Inomost, 30 K; Simonovič Marija, Vinica, 10 K; »Ignotus«, vojna pošta, 50 K; Anica Prohazka, Ljubljana, 10 K; Jeseničnik Matevž, župnik, Brezen pri Vitanju, 22 K; Bešter Janez, dekan, Postojna, 20 K; Rupar Jakob, škofja Loka, 20 K.

Za kruh sv. Antona. Župnija št. Vid pri Zatičini, 2 K; Mar. Goričar, Rečica na Paki, 10 K; Neimenovana, Srednjavos v Boh., 3 K; Avg. Cotič, Duplica, 2 K.

Č. o. Puntigamu za kruh siročam. Štih Ana, št. Janž, 14 K.

Za dejanje sv. Detinstva. Jakob Fatur, župni upravitelj, Radovljica, 30 K; Marijin vrtec, Stari trg pri Kočevju, 3 K.

Za najpotrebnejše misijone. Neimenovan, Gotovlje, 10 K; zbirka po g. Zoretu Ivanu, št. Vid pri Zatičini, 26 K; Pavlin Marjana, Gojzd, 60 K; Jožefa Toplišek, Piljštanj, 3 K; Neimenovana, Piljštanj, 3 K; nabrala Marija Hočevnar iz Bodgenjevasi pri Rezi Pucl 20 K, in Ivani Trlep 10 K; Ivana Lokar, Lokavec, 10 K; Neimenovana oseba s Koroškega 20 K; Mar. Novak, Javornik (zbirka) 5 K; Mar. Li-

povec, Kor. Bela, 2 K; Franciška Salehar, Račjeselo, 10 K.

Za gobovce. Neimenovana 4 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Razni iz Luč, župnija Žalna, 11 K; razni iz Zagradca, župnija Žalna, 3 K.

Za popravo cerkve na Sv. Višarjah. Janez Horvat, Sv. Lovrenc v Slov. goricah, 10 K 50 vin.

Za afrikanske misijone. Zbirka kaplana Ivan Zore, št. Vid pri Zatičini, 418 K; Ambrožič Jakob, Polhovgradec, 14 K; Adam Jakob 10 K; Mar. Kac, Šmartno pri Slov. gradu, 15 K; Antonija Sušnik, Sv. Lovrenc, 5 K; Anton Zorec, Lokavec, Goriško, 500 K.

Za bosenske misijone. Marija Novak, Javornik, nabrala 5 K.

Za Misijonišče. Zbirka Mar. Moškon, Križe, 71 K 40 vin.; zbirka, oddana v zakristiji Srca Jezusovega, 7 K; zbirka Gombač, Trst, 12 K 50 vin.; Škerjanc Kati, Homec, 6 K; Vidmar Marija, Kobiljek, 10 K; Škedel Ana, Šiće, 20 K; Šoukal, Ljubljana, 100 K; Neimenovan 40 K; Neimenovan 200 K; Modetz Anton, vojak, 30 K; Rihar, župnik, Mekinje, 60 K; Mak Franciška, Levec pri Celju, 32 K; Josip Zelnik, župnik, Čemšenik, 1000 K; zbirka Albina Serdenšek, Trst, 12 K 44 vin.; zbirka Paternost Anton, Dane, 52 K; Marija Špacapan, Zaplane, 200 K; Kresnik Lojze, Petarje, 50 K; Neimenovana, Lokve, 10 K; ženska in dekliška Marijina družba v Sedlu 230 K; Kolednik Cecilija, Maribor, 30 K; Neimenovana, Ljubljana, 100 K; družina Žabker, Mostec, 70 K; Vogrinc Neža, Mihalovec, 2 K; Mar. družba v Zadni pri Celju 40 K; Fidler Elizabeta, Dobovec, 13 K; N. Stazinski, župnik, Primskovo, 49 K; zbirka Zbičajnik Terezija, Lušberg, 21 K 50 vin.; Ana Zorko, Zagreb, 2 K; Brezniške faranke 401 K; Josip Lavrič, župnik, Breznica, 200 K; Mart. Lampreht, Dev. Mar. v Puščavi, 4 K; Alojzija Cej, Dev. Mar. v Puščavi, 4 K; Ivana Lampreht za 4 očeta 6 K; zapuščina 4 vojaka Mihaela Plešec, Sv. Katarina, p. Medvode, 200 kron; Anton Grdin, Razbure (zbirka) 51 K; družina Pavalec, Pesnica, 200 K.

LISTNICA.

Vsi današnji dopisi so od zadnjih ostali. Novi pridejo prihodnjih. Potrpljenje! Manjka prostora. Podobno je z darovi.

Na več vprašanj glede vstopa v samostan odgovor prihodnjih.

»Družbenik Marijin« čaka v tiskarni na popir. A dozdej ga še ni dočakal.

Treba torej še čakati. — »Hči Brezma-dežne« je pač tiskana, a ne vezana. Upati je, da jo bo mogoče v kratkem vezati. Dotlej pa morajo tisti, ki so jo naročili pri Ničmanu, tudi čakati. Slabi časi! Treba veliko potrpljenja.

Več vprašalcem. Plačila za to, kar kdo želi v »Bogoljubu« objaviti, ni treba pošiljati nobenega, tudi za slike ne. Če je stvar dobra in primerna sama na sebi, se sprejme brez plačila; če pa ni taka, pa tudi za denar ne gre. — Niti znamk ni treba pošiljati, tudi ne, če kdo želi odgovora v pismu. Od nekaj vinarjev ni odvisno, če komu ustrezemo ali ne. Če mu moremo ustreči, navržemo poleg truda radi še par vinarjev; če pa ni mogoče ustreči, pa tudi znamke ne morejo pomagati. To pa bodi povedano zato, ker če kdo pošlje znamke, pa mu ni mogoče odgovoriti, kaj naj naredimo z znamkami? Nazaj pošiljati? Se ne izplača. Če pa znamke spravimo, odgovora pa ni, si pa pošiljavec misli: Aha, odgovora ne da, znamke je pa spravil! Pa urednik »Bogoljuba«! Lepa je ta! — Zato bodi povedano, da urednik »Bogoljuba« ne želi obogateti na ta način.

Ponudba in prošnja.

Šestdeset deklic, vojnih sirot,

se sprejme v Vincencijev dom v Grobljah, ki se odpre 15. septembra. Otroci naj se priglase že do 15. avgusta in sicer Dobrodelni pisarni v Ljubljani.

Obenem prosimo, če imajo kje še kako zalogo platna ali pa starega perila, zlasti rjuh, ki jih morejo odstopiti, če bi jih mogli podariti v dobrodelne namene. Platno ali perilo se rabi za sirote. A tudi ubogi invalidje, ki se vrnejo domú, nimajo kaj obleči in prosijo vedno kakor za čevlje in za obleko tako tudi za perilo; pa jim ni mogoče kaj dati. Z darovi v platnu in perilu bi bilo torej zelo ustrezno. Lahko rečemo, da Jezusa oblečete, če siromaka oblečete. Perilo — srajce, spodnje hlače, jopice, nogavice ali robci — naj se pošlje, prosimo, oprano »Dobrodelni pisarni« v Ljubljani.

8. **Ponedeljek. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor včeraj.

9. **Torek. Sv. Nikolaj in tovariši.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

14. **Nedelja. Sv. Bonaventura.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) tretjerednikom kakor 7. dan.

15. **Ponedeljek. Blažena Angelina.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

16. **Torek. Marija Devica karmelska.** Popolni odpustek v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobliti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

19. **Petek. Sv. Vincencij Pavlanski.** Popolni odpustek udom »Dejanja sv. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

22. **Ponedeljek. Sv. Marija Magdalena.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega.

24. **Sreda. Sv. Frančišek Solan.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

25. **Četrtek. Sv. Jakob.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje vere in po namenu sv. očeta.

26. **Petek. Sv. Ana.** Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

27. **Sobota. Bl. Magdalena.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

28. **Nedelja, zadnja v mesecu.** Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. **Ponedeljek. Sv. Marta.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. **Sreda. Sv. Ignacij Lojolanski.** Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali čč. ž. voditelji: Fr. Vovko, župnik v Št. Petru pri Novem mestu, 50 K; M. Kastelic, župnik,

Dol pri Ljubljani, 30 K; J. Rihtaršič, župnik, Sv. Helena, 62 K; J. Kovič, žup. upravitelj, Polšnik, 18 K 68 vin.; Viktor Švigelj, kaplan, Bloke, 159 K 90 vin.; J. Omahna, župnik, Osilnica, 60 K; P. Kornelij Petrič, katehet v Mošnjah, 22 K; svetnik J. Aljaž, župnik na Dovjem, 32 K; Ant. Selan, kaplan, Vrhnika, 74 K; T. om. Tavčar, katehet I. mest. deške šole v Ljubljani, 10 K.

Za odkup poganskih otrok: Frančiška Škrbec, Sv. Helena, 32 K; po g. V. Šviglju 130 kron za odkup poganskah otrok z imeni Marija, Katarina, Marija, Frančišek; po g. Ign. Lebanu (Batuje Selo) 60 K za odkup poganškega otroka z imenom Marij.

Za misijone sploh: Neimenovana oseba iz Št. Ruperta na Dolenjskem 30 K 10 vin.; neimenovana iz Franzensfeste 10 K; K. Škrjanc, Homec, 10 K; neimenovana iz Št. Jurija ob juž. žel. 20 K; zapuščina po † Franc Lilija 100 K.

Za Armado sv. križa: Franc Pivk, Stara Loka, 6 K; kaplan Viktor Švigelj, Bloke, 7 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Marijina družba v Trbojah 46 K.

Za popravo cerkve na Sv. Višarjah: Franc Pivk, Stara Loka, 20 K; Marija Kokelj iz Idrije 26 K.

Za stradaljoče: Marija Kokelj iz Idrije, 3 K.

Najpotrebnejši misijoni: Poš Angela, Zelinje, 3 K; umrla Gajšek Amalija, Stoprce, 30 kron; umrla Samastur Urša, Stoprce, 40 K; Ferlež Ana, Stoprce, 20 K; Lesjak Franc, Sv. Jurij ob Taboru, 40 K; neimenovana 10 K; Frančiška Vagaja 30 K; Katarina Remec iz Oseka 20 K; Jože Pintar, Zgor. Sorica, 8 K; Breclj, Zapuže, 20 K.

Za afrikanske misijone: Umrla Helena Brežjak 100 K; Marijina družba v Trbojah 40 kron; Jakob Petek, Zibika, 10 K.

Za frančiškanski samostan in cerkev v Brežicah je Marija Činkole z razpečevanjem podobice v župniji Šmarje-Sap nabrala 103 K.

Nihče

naj ne zamudi preskrbeti si, dokler je še v zalogi,

barvo

s katero si lahko vsak barva platneno, volneno, svilen blago in tudi sam prebarva staro obleko.

Dobijo se sledeče vrste barve: črna, modra (plava), rujava, siva, rdeča, zelena in lila v zavitkih še po 60 vin. pri trdki

Karl Loibner, Celje

»pri zvoncu«

Za eno žensko obleko je treba najmanj 7 zavitkov barve, za eno žensko bluzo najmanj 3 zavitke, za en predpasnik najmanj 2 zavitka barve.

Izvršujejo se tudi poštna naročila. Vsakemu naročilu se priloži slovensko navodilo. 1814

Dobri brivski in lasestrižni aparati

Ia britev iz srebro-jekla K 3-50, 4, 5; varnostni brivski aparati, poniklani K 3, 5, zn. »Perfekt« s 6 rezili K 16, 20; dvorez. res. rezila tucat K 5, 6. Ia lasestrižni aparati K 11, 12. Zamena dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu c. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, izvozna trdka, Brüx št. 1753, Češko.

500
kron

2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY**, Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/668, Ogrsko.

Ročni mlin za žito!

Moj izvirni ročni mlin za žito je izhoben za debelo in ti-

no mletev vsake vrstnega žita, je priprosto pa trpežno izvršen, z izmenjajočimi mlevnimi ploščami iz trdega materiala in skoro neporušen tudi pri največji porabi. Neobhodno potreben za vsako gospodinjstvo. Model 4 z vrtilom za mali obrat, teža 7 kg K 100.—, Model 5 s gonilnim kolesom za večji obrat okoli 12 kg

K 120.—. Razpošilja z Dunaja proti predplačilu zneska glavno zastopstvo **MAX BOHNEL**, Dunaj IV. Margaretenstr. 27.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijonov kron.